

(ناول)

جو جو

ليکوال نصير احمد احمدی

د ليکوال چاپ شوي آثار

ليکوال نصير احمد احمدی

۱۳۶۶ ل ۱۳۶۷

جو جو

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پښتانه

د کتاب نوم:

جُوجُو (ناول)

ليکوال:

نصير احمد احمدي

د ليکوال برېښنالیک

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاين چاري:

www.Larawbar.com - د لراو بر د اټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

پیل

خوارلس کلن هلک تندې واخيست، لاس يې وټپاوه، تشه درى وه، سترگې يې رنې کړې، کپناست، له کړکې څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنې لگېدلې. هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد و غځېد، کړپ شو، ترلې بستري ته يې وکتل، سترگې يې رډې راوختې، خوله يې چيغې ته خلاصه کړه، نه کېده، زبون يې وهل شوی و. پر لاسونو يې زور راووست، د ولاړېدو سېکه يې ختلې وه. تر څنگ يې بستري ته وکتل، هېڅ هم نه و، يو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره نارو اوگرځېده! _ ادي!!!

* * *

په دهليز کې ډې نارينه غږ واوږېدل شو: _ يالله، ملا صيب راغی. بنځو منډه واخيسته، يوې تفداني په پښه ووهله، د بلې د ټکري پيڅکه د بدنې په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې. دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژبې لونگۍ يې ترلې وې. يوه، د پراته هلک لاس ورپورته کړ، يوه شپه غلې و، بيا يې وويل: _ نبض يې ښه دی. لاس يې پرېښود، د هلک مخ ته يې وکتل، ورو يې وويل: _ ملک صيب! ماته خود وېرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده. ملک پراته هلک ته کتل.... سړي وويل: _ له څه وخته راهيسې همداسې بېحاله دی؟ ملک ټوخي واخيست، کڅورنې سترگې يې له اوبسکو ډکې شوې، په زحمت يې وويل: _ بس! نيمه شپه يې چپغه کړه! ورغلو، په مټ کې يې تر چوترې ځان را رسولی و. سړي د سدري (واسکت) له جيبه قلم را وايست، کوچني چوکاټونه يې وليکل، کاغذ يې ملک ته ونيو!

د پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويز په اوو سرو توتو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويز به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ورو واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوت ونيو، دواړه له کوتې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترگې رنې کړې، د جارو غړيو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوته له ورو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، بښخې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...
ملک د هغه لاس ورو پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينگ ونيو، په خوند يې وويل:
_توابه زويه! زه يم، ملک لالا دي.
ويې ټوخل، يوې بښخې په بېره توفداني ورته ونيوله.
هلک هماغسې وارخطا سترگې رغوړلې.
ملک په زوتېه وويل:
_بلا! وه بلا!
يوه ډنگره بښخه رامخته شوه، خر ټکری يې پر مخ ورکش کړ، غلې ودرېده:
_خه وايي ملک لالا؟
_زوی ته دې شېدې راوړه.
بښخه په بېره له کوتې ووتله.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخنډل:
_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دي، ټول دلته يو.
هلک هماغسې سترگې رغوړلې.
بښخينه وارخطا غړو او ودرېدل شو:
_هه! دادی!

ملک له شیدو ډک گیللاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ورووړ، هلک مخ واپراوه.
ملک وویل:

— وڅښه!

تواب وروونه کتل.

ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

— باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.

درې نارینه ولاړ شول.

ملک ناره کړه:

— بلا، وه بلا!

ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:

— څه وايي ملک لالا!

— په کراسي (هلک) پام کوه!

د ښځې د ټکري پيڅکې لږ زېدلې.

ټول له کوتې ووتل، ښځې په بېرته دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونيو، په

چينغو چينغو یې وژړل...

تواب وویل:

— ادي، اوس ښه يم.

ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:

— زما خودې لږمون خوړين که.

وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را بېل کړ، په عکس کې یوه

نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوتري ناستې وې، پر غاړه یې شنې،

زرغونې مری را څرېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې ومونښه، له ځان سره یې

ووویل:

یا غوث الاعظمه! را رسېږه.

بیا یې گیللاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې

وڅښلې، ورو یې وویل:

— ادي! اجبه بلا مې ولیده.

ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

تو اب وويل:

— يوه لو پشت، ژوندي شي پر بستري ناست و، د پلاستيک غوندي روني برېښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې گوتې درلودې، يوه سترگه يې وه، هغه هم په تندي کې.
— بنځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:
— اه! زويه! ځيني خوبونه درانه وي.

د تو اب تندي تريو شو:

— په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې وليد، د انگورو د پانو غوندي غوړونه يې وو.
— بنځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:
— ځم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

تو پ باغ ته و اوښت، هلکان د پوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:
— دا د تو پ بازي له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.
بل په خبره کې ورو لوبېد:
— تا تو پ تر د پوال واړاوه، ته به يې را اخلي.
— نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

— تو اب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کا کا سترگه کوي.
تو اب د مکتب بکس د پوال ته ودراره، يو هلک په بېرته ولاړ شو، د دواړو لاسونو گوتې يې سره وروستي، تو اب پښه پرې کېښوده، غبرگ لاسونه يې د پخڅې سرته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوبېدې، درب شو، تو اب په باغ کې و.
غلي کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو گنې ونې ولاړې وې.
مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې خانگې ته سيخه شوه، لاندي، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوبېدې.

پرېووت، سپينه جنت كو كې (پتنګ) والوته، درشقي شني پانې يې سترگو ته ودرېدې، سر يې پورته كړ، د ونو تر سپېرو تنو وروهاخوا د چنار له لښتو جوړه خاله ښكارېده.

په بېره يې شاوخوا وكتل، د توپ درك نه و.

كيني لاس ته تاو شو، كوهي ته يې وكتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و. خيړ شو، كوهي ته د كوزېدو زينه ماته وه.

تو اب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خواته مخه كړه، درې شو، توپ يې پښو ته ولوېد. تو اب چيغه كړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې كړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شاپه تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنگ ته كړ، لوټه باد باد شوه. باغوان نار ه كړه!

ـ څوك يې؟

تو اب د باغ د دروازي خواته منډه ورواخيسته، له مچلو غزې وار شوي ډېره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.

كور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره كې ملك ناست و. تو اب كوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ كټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار يې ډاكتير ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.

سهار يې سترگې وروغړولې، سترگې يې رډې راوختې، په غاب كې مالتې پر تې وې.

كړپ شو، هلک پر خپل سر كمپله وركش كړه، د كمپلې تر چولې يې وروكتل، له سپينو خيرونو پايخو تورې ډنگرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ كړ، مور يې په كاچوغه كې دوا اچوله. تو اب په بېره وويل:

ـ مالتې.

غولي ته يې وكتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

ـ تر تا مې څار كې، مالتو ته دې زړه شوی؟

د تو اب سترگې رډې راختلې وې.

ښځې دهغه پر تندي لاس كېښود، ورو يې وويل:

ـ په دې خوږ موني (پسرلي) كې مالتې له كومه شوې.

تو اب غولي ته وكتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکې خولې ته نيولې وه، بوډا يودم
وخنډل، له خولې يې سپين لوگي راووت، هلک يې ترلاس کش کړ، پر ځنگانه يې کېناوه، په خوند
يې وويل:

— اوس لکه چې بنه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لایې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوگي راووت.
تواب ورو وويل:

— ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يودم چيغه کړه:

— بلا، وه بلا!

بنځه په بېره راغله.

بوډا توخي واخيست، په زحمت يې وويل:

— بکس راوړه.

بنځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخنډل:

— بکس دې د عطاګي زوی راوړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

— له چا سره خو به دي نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.

بنځې وويل:

— هه!

تواب ورو وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخنډل:

— چېرته؟

— ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واپوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم

ځوابونه ليکل شوي ول.

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
 ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
 قلم و خوځېد، تواب په راوتلو رډو سترگو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واپړول شوه، قلم ولیکل:
 _له مامه وپېرېږه.
 تواب دېوال ته وروښویېد.
 قلم ولیکل:
 _مرسته غواړم!
 هلک په ماته گوډه ژبه وویل:
 _ته، ته، څوک یې؟
 ولیکل شول:
 _د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.
 هلک لږزې اخیستی و.
 قلم ولیکل:
 _زړه دې غټه ونیسې.
 پر کتابچې لنډه رڼا راوگرځېده، رڼا د بورېو کې غونډې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت
 ژوندی موجود ولاړ و.
 موجود وویل:
 _ماته جُوجُو ویلی شې.
 تواب خپل ځنگونه پر تېتر پورې تینګ نیولي وو.
 د جُوجُو د مردکې غونډې شننه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
 _هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
 تواب غلی و.
 د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
 _کوټ، کوټ، کوټ...
 جُوجُو وویل:
 _دازموږ خندا ده.
 غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نری گوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر
 غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

_ ښه ښکارم؟
 هلک په وېره ورته کتل:
 جُوجُو وويل:
 _ سمه ده، که دې خوبه نه وي، نوزه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور انسان پيدا کړم.
 يو دم ورک شو.
 تواب په بېره له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه يې په تېره بياتي د پزې وېښته اخیستل.
 کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې گوتې وهلې.
 بېرته کوټې ته لاړ.
 غلی کښاست.
 غږ يې واورېد:
 _ تراکتور نه شي جوړولای.
 تواب سترگې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
 په رېږد بدلې غږ يې وويل:
 _ تا خراب کړی دی؟
 سپينه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سيم پر غولي کېښود.
 هلک په وېره وويل:
 _ ته ولې داسې کوي؟
 جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه وروغځوله، درې شو، د لاتين نری شیشه لاندې را تويه شوه.
 تواب چيغه کړه!
 _ له دې ځايه ورک شه.
 جُوجُو وخنډل:
 کوټ کوټ کوټ...
 هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر
 پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې بېرته يې د بدن دواړه توتې سره ورغلې، خندا يې زور
 ونيو:
 کوټ، کوټ، کوټ...
 تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
 جُوجُو وويل:

— تاوان مې نه خونبېرې، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه!
 ماتې کوکۍ (د بنسټې ټوټې) ټولې شوې، خراغ ودرېد، جوړه شيشه ور ولوېده.
 تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سيم، له سرايه د تراکتور د چالانېدو غبراغی.
 بېرته سپينه رڼا پر ځان را وگرځېده، جُوجُو وويل:
 — ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واپسېدلې.
 تواب په رېږدېدلې غږ وويل:

— څه مرسته؟

جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غونډې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو
 غونډې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تردې يو څه ډېر.
 جُوجُو وويل:

— دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به
 دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
 جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخنډل:
 — کوټ، کوټ، کوټ...

تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې
 ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
 جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

— اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو
 ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملگري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه
 ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان وروښود، زړه يې ودرېد. بيا
 مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم
 چې بل ځای پسې وگورم.
 تواب په حيراني ورته کتل.
 جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.

ويي ويل:

— (نه) مه راته وایه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو مور داسې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راوړسېدم. تواب په حیرانۍ ورته کتل. جُوجُو وویل:

ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي. یو دم یې وخنډل:

پوښتنه دې ونه کړه چې څنگه؟ تواب غلی و...

خیر، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راگرځي. تواب ورو وویل:

نوته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم. نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي. اوبیا؟

چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

نوزه څه مرسته درسره کولای شم؟

بس، ډېر دې نه پاڅابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لار شم، ماخستن راځم، خو گوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې. جُوجُو ورک شو.

* * *

تو اب ماخستن خپلې کوتې ته لار، مور يې پسې ورغله، خوده ويل چې نه وپرېرم.
 په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
 جُوجُو وار له واره پردې وال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غونډې سکرين ته يې گوته ونيوله، ويې ويل:
 زمور خط نه شې لېدلې، برقي حروف دي، خوزه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
 ستاسو د څنگ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس
 کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خود کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا
 محرمه يې، په منډه يې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندي پسې ورغی،
 کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
 ويل يې چې زمور خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو
 ځوانانو ډول واهه، پېغلي پرې راگرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره
 به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه بنکاره شول.

جُوجُو غلی شو، يودم يې تو اب ته وکتل، ويې ويل:

پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حيراني ورته وکتل:

ډمان

له ټول کلي سره خپلوي لري؟

نه

محرم دي؟

نه، خو په سيالانو کې يې نه گڼو.

جُوجُو وخنډل:

کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خدا اور واخلم.

يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خودو

پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د

تحقيق له پاره تردې حيرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلی شو، ويې ويل:

گڼ کور مودی، ټول مې وگڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

تواب وويل:

— هغه چې ژېړه لونگۍ تړي، ډبل سپين بربټونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چا چې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنگر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوني او درې زامن.

— او تاسو؟

— زه او پنځه خويندي.

— بڼه نو، اوس بايد خپلې سفینې ته لار شم.

تواب په حیرانی وويل:

— سفینه؟

— ستاسو په چوټره کې مې یوه گرده جالی ولېده، بس لکه ټوکری، کورت يې لمر ته پکې ايښي

وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

— نو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.

جُوجُو ورک شو.

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالنست ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن خړېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په خپرې حرکتو ول.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوار مباره راووته. پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه. د تواب پلار چایجوشې ته لاس وروغځاوه، پیاله یې ورته ونيوله، نیکه یو دم چيغه کړه! _بلا، وه بلا!

د تواب مور په بیره راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل: _خه وایې، ملک لالا؟

_سترگې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

بنځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل: _خو مانجلې ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندې تریو شو:

_نوزه دورواغ وایم!

بنځې منډه واخیسته، شپبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه. د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې وروکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

_ته وې؟

ناستو کسانوپه حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیره ودرېد.

نیکه وویل:

_پیاله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې راواخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته ترلی بکس یې دروند شو، جُوجُو وځنډل:

دا خای بد نه دی.

د هلك تندي گونځې پيدا كړې:

تا بايد چايجوشه نه وای بدله كړې.

جُوجُو وويل:

يوه پوښتنه؟

وايه.

نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارينه وو او هلکانو ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه وروړل

شوه، ولي؟

تواب وويل:

نيکه مې وايي چې هغوی نجونې دي، بلا يې نه وهي.

جُوجُو وخنډل:

کوټ، کوټ، کوټ... هغوی گېډې نه لري!

يودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لاندې کروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې

ليکې ايستلې وې، له ټايرونو يې خاورې پورته کېدلې.

جُوجُو وويل:

سرکونه مو ډېر خراب دي.

د تواب تندي تريو شو:

حکومت بلا وهلی.

جُوجُو وويل:

تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لارم، دوه شيان ډېر ول، سوالگراو موټر...

هلك په خبره کې ورولوېد:

مور هم دوه موټره لرو، په دوه سېټه ټيوټا کې مې نيکه گرځي، سراجه يې د کورد سودا له پاره

درولې ده.

جُوجُو وپوښتل:

نو دا د كليو سرکونه ولي د سيمې خلک نه جوړوي؟

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـگوره، ما دوي مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابته تېر دي، خود سرک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماته دي، بس، نوره گټه خويې درونه رسېده، جوړ سرکونه يې خراب کړل. تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وگرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالي يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لگېد، کارېز وچ دی، فصلونه موله تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خودا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشرياکاوه، بد يې اموخته کړو، ترڅو به د نورو خيرات ته ناست يو. د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پنبو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده. جو جو په غوسه وويل:

ـدا چا ووبشته؟

تواب مخامخ گوته ونيوله، د چنار له گڼو ونو يو ځوان راووت، بنکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل. د پيازو په شنو ډکو کې سپېنه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپک کړل، جو جو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزي يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته جو جو پسې غږ کړ:

ـسمه ده، خوله انسانانو ليري گرځه!

جو جو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جو جو وويل:

ـپختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ـته د مرغانو په ژبه پوهېږي؟

ـزما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جو جو په بېرته وويل:

ـپام

بکس سپک شو، جو جو د کربوړي تر څنگ ولاړ و.

د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوږه پورته شوه.

جُوجُو وويل:

– کربوړی ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، مور هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې را پسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ. تواب په خبره کې ور ولوېد:

– خو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وويل:

– داسې انسان راوښیې چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟ د هلک سر وڅرېد.

جُوجُو وخنډل:

– زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه. تواب وويل:

– داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، که غوایان نه وای ورباندې گران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخنډل:

– خود غوایانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته یې له لیرې سلام ورواچاوه، غوایي ته ودرېد. جُوجُو وويل:

– پر څښتن دې گران یې، تازه رشقه درته رېبې.

برگ غوایي رمبراره کړه.

جُوجُو وويل:

– غوایي گيله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوي؟ هلک په بیرې وويل:

– ولې؟

تور غوایي رمبراره کړه.

جُوجُو وويل:

– ستا پوښتنه مې ورورسوله، غوایي وایي، پلار یې ټول عمر د گل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زور شو او له کولبې ووت، د قصاب چارې ته یې سیخ کړ.

برگ غوايي رمبراره كړه.

جُوجُو وويل:

— سخت ناروغه دى، خو بايد ځمكه واړوي، كه يې ځان جوړ ونه بنود، څښتن يې خيرات منلى.

تو اب روان شو.

جُوجُو وويل:

— پوه شوي؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تو اب وويل:

— مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

— اه گرانه! مچان له تاسو سره كومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاك وساتئ، مچان څه بلا درنه

غواړي.

د مكتب ترد پواله، يو خوار سپى راتاو شو، كورنيچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله

هلكانو منډې پسې وهلي.

جُوجُو وخنډل:

— سپى وغروم؟

تو اب د مكتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپكه شوه.

***

ماسپنڀين دوي بجې وي، تواب لويه چايجوشه ترلاستي نيولي وه، د پولې پرسر پريوه خوا كور
تلو. چايجوشه يودم سپكه شوه.

تواب وويل:

ـ بنه وخت راغلي.

د جُوجُو غربي واورېد:

ـ چای دی؟

ـ هو.

ـ نو چپرته يې وړې؟

ـ زړه كلا مو تنگه ده، نيكه مې وايي چې ډبريو، گذاره مونه پكې كېږي، نوې ابادي يې شروع
كړې ده.

هلک د باغ ترد پواله را تاو شو، يو چا غږ كړل:

ـ تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يودم كور شو، پر خرپوټي تورچای پرېوت، پورته يې وكتل، يوه گردي سړي د كلا د دېوال
پخڅه تراشله.

هماغه سړي وخنډل:

ـ د ملك لالامسى حوان شوى دى، له ډكې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب كلا ته ورننوت، دوو كاريگرو په خټه كې غوايي گرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي كېښوده. نيكه يې دلرگي پرزينه ولاړو، لكه يې په پخڅه كې تر
پرې شوې سوري ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

ـ ملك لالا دې ولې لكه يې ته سترگه پټه كړې ده، لكه خو ټوپك نه دى؟

تواب د دېوال سيوري ته د خرې پر كته كېناست.

جُوجُو وويل:

ـ په دېوالونو كې يې دا سوري ولې پرېښي دي؟

ـ د دښمن له پاره.

ـ له چا سره بدې لرى؟

تواب خپله ككړى وگړوله:

نه

ملڪ و خندل:

ها زويه، چاي دي راوور؟

تواب ورو وکتل، نيڪه يي په احتياط له زيني بنڪته ڪپه.

تواب ورغي، ورويي وويل:

ملڪ لالا، موربدي داريو؟

ملڪ په حيراني ورو وکتل:

نه!

نو په دېوال ڪي دا سوري د څه له پاره دي؟

بوڊا و خندل، د هلك پر سريي لاس ڪېنډو، ورويي وويل:

د تربرونو له پاره.

روان شو، ڪاريگرو ته ورو وگرځيد.

جوڙو وويل:

دا ٽڪي مي نوي واوريد، تربرونه، ځناورو ته وياست؟

نه، د تره زامنو ته..

نو هغوي ولي وڙني؟

تواب خپل نيڪه ته منڊه ورو واخيسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله يي وويل:

د تره زامن مي راباندي گران دي، نه غوارم چي هغوي و وڙني.

لومري ملڪ و خندل، بيا ناستو ڪاريگرو خندا ورسره بدرگه ڪره.

يوه ڪاريگرو وويل:

هڪ دي، ماغزه يي خام دي، نه پوهيڙي.

تواب په حيراني ورته ڪتل.

تردېوال له عمره پوخ، ڊنگر سري راتا و شو، رڀره يي لنڊه وه، غتي ڪڇورني سترگي يي درلودي،

ترسپيني زري خولي يي لاندو و بنسته راوتلي ول.

ملڪ په خندا وويل:

اه، سر مالمه، راءه.

د تواب غور و تخنيڊ.

جوڙو وويل:

دا سپري مې د مکتب په اداره کې وليد.
توابع وويل:

— زمور سر معلم دی.

معلمانو ته يې خشکې کولې، ويل يې چې يو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جو جو غلی شو، يودم يې وويل:
— پوښتنه وکه!
— څه؟

— راته ووايه چې د معلمانو ځواب څه و؟
— ښه، ووايه!

— معلمان ټول په يوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ يې کمې گڼلې، ويل يې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته خيرو لای، خود سر معلم دليل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که يوه وي، که سل، دوی منلې، نو بايد چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
توابع په خبره کې ورو لوبد:
— قناعت يې وکړ؟

په اوږه يې چونډۍ ورو لگول شوه:

— وار راکه د سر معلم خبرې لا پاتې دي، ويل يې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، دهغوی له پاره يو څه زحمت ومني، خود معلمينو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سر معلم ستړی شو، خو يوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:

— ياره سر مالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.

توابع وروکتل، نيکه او سر معلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راگرځېدل.
ملک په خندا وويل:

سر مالم نوې وکړه.

په کارېگرو کې يوه ورغړ کړل:

— څه وايي؟

— وايي چې نخشه مې خونبه شوه، خو په يوه کوټه کې د کتابونو د اېښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.

پخڅه تراش له پاسه ورغړ کړل:

— کتابونه خوده ویلی دی، خه خیری پکې وک، زور شو، خونوی خولی یې ونه مونده.
تولو وخنډل.

جُوجُو وویل:

— دا خبره په لیکلو ارزې، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ و تخنید، خنگ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترگې یې رنې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وویل:

— نیمه شپه ده.

جو جو بستري ته ور تپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا و نیوله، ویې ویل:

— نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.

تواب کېناست.

جُوجُو وویل:

— مازېگر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې گرځېدم، یوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته

وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټیر سړې، مړې بڼکې به یې وپرسېدې،

خوندور غږ به یې له ژیرې مېښو کې راووت.

ډز شو، مرغی والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه

ځوانه ټوپک ووړ. څو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د

ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلی ږنگه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک

ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.

هماغه کورته مې ور تپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک

پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کورننه ایست.

له چا به مې پوښتنه کوله بس، په باغ کې وېرېدلو چرگو ته ورغلم، یوه سره چرگه خپلو چرگو ورو

ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاد مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرگوري شنو غنمو

ته ورگه شوي ول، د پتي خاند د لوتو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري بڼه نه وه لگېدلې، ټوپک يې را اخیستی و. ټک، ټک، ټک.
چرگوړو ته مې وکتل، سرو نه يې څرېدلې وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.
جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
— وره موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
تواب وچې سترگې ورته نيولې وې...
جُوجُو وويل:

— له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته وروگرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکې کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيړنې وې، ښويه خيړې. په چاودو گوټو کې يې رڼې مردکې ښې نه ښکارېدلې.
بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور... د خره بچيه... غالی دې وکړې.
سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو بڼه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشينگوري يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنياد مانو به څه زده کړې.
يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنگ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
جُوجُو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بېره پردېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

— څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

— زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سپرې ولگېده.

سپرې تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواړه خوله يې وويل:

— باتوره، د خدای روی و منه، د زینکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کين لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

په دې نیمه شپه به تر ښاره څنگه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.

باتور د موټر په کیلي پسې لارې.

شپه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ د پوال تېزه رڼا ولگېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
توابع دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترگې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرگینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تابع دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی،
تابع له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
په لاره کې مړه شوه.

هلک برج ته وخت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنگو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نیکه په غوسه و، سپکې سپورې یې ویلې. تابع تر کرکۍ وروکتل، د سهار څپه وه، نیکه په ډېران کې گڅېده. هلک د باندې ورووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په گوتو کې نیولی کاغذ پورته ونيو، په خشکه یې وویل:
زما کوټه چا جارو کړه؟

د تابع مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نیکه چیغه کړه!

بلا، وه بلا!

ډنگره ښځه مخکې ورغله:

څه وايي، ملک لالا!

دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لږزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

ملالی.

نيڪه چيغه ڪره!

—دا سڀي ٻه ڏي نه پوهڀري ڇي د ڄمڪي اسناد دي؟

بئخه لڙپده.

نيڪه وويل:

—يوه بله پانه ام ورسره وه.

بئخي له چوترې راڪبسته شوې، ٽولي په ډپران ڪي گرځېدي، نيڪه په غوسه ڪوتې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—د غواوو پنبې وگوره!

تواب ورغي، پانه يې له لندو خوشايو راپورته ڪره، لستونې يې پرې تپر ڪر، ڪوتې ته ننوت. نيڪه

په غوسه و، تواب پانه بودا ته ونيوله. په منڊه له ڪوتې ووت.

تواب په چوتره ڪي ڪبناست، د لمرڙپره وړانگه د مخامخ برج د بام له

سرداوه په راوتليو

لرگو لگېدله

يودم چيغې شوې، ملالي ٻه منڊه له دالانه راووته، گيلاس يې تر سر تپر شو، د ڪوتې پر لويه

شيشه ورغي، شيشه ڊڙي وږي لاندي راولوږده.

تواب په بيږه دالان ته ورننوت، پلاري يې په غوسه و، بئخو ته يې بئڪنځلي ڪولې ويل يې ڇي ږندي

دي، د جايداد کاغذونه هم نه پيڙني.

تواب يوه شېبه په وره ڪي ودرېد، بئخي وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شڪور ڪي د

پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلڪ بېرته چوترې ته لار، د څنگ له ڪوتې د ملالي د ڙڙا غبراتله، ورغي، خوري يې کونج ته

ناسته وه، اوبنڪي يې نه تم ڪېدي.

تواب کاداني ته لار، په ڊپوال ڪي ٽومبلي لوي لوري يې ورواخيست، له ڪلا ووت. کين لاس ته تاو

شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ڙپره رها پورته ڪوله.

هلڪ شوتلې ته ودرېد، څو لوره يې ورواچول، غلي پر پوله ڪبناست.

د جُوجُو غڙي واورېد:

—ها! تندي ڏي سم ونيسه، خواشيني بنه نه بئڪاري.

تواب وروکتل، جُوجُو يې تر څنگ ناست و.

تواب وويل:

—نيڪه مي سهار له جوماته راته، د ڪلا د مينځ په ډپران يې د ڄمڪي قواله موندلې وه.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

— پوهېږم.

تو اب په غوسه وويل:

— خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رينه ککړۍ کېناسته، جُوجُو وخنډل:

— کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

— ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تو اب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيگا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تو اب په حيرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

— که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تو اب غلی و.

جُوجُو وويل:

— په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوار کې نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به گرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تو اب ولاړ شو، لور يې ورو اخیست، يوه پنډه شوتله يې وربېله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نيکه ته يې وکتل، لایې ټنډه تروه وه. غوږ يې و تخنېد، جُوجُو وويل:

— بوډا ته ووايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تو اب جټکه وخوره، له چايو ډک گيلاس کور شو. پلار يې په غوسه وويل:

— پام!!!

تو اب وويل:

— نه شم کولای.

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
 تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
 تواب په غوسه وويل:
 _نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
 جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:
 _خوزه باید ورباندې پوه شم.
 _نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
 ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانگه د کوټې د یواځینۍ دریشې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
 تواب وويل:
 _اوس یې وخت دی.
 د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خر لوگی راووت.
 تواب غلی کېناست. بوډا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډی ولگول شوه. تواب وويل:
 _ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
 بوډا یو دم وتوخل، په توخي کې خدا ورغله:
 _خوب دې لیدلی!
 _نه، یوازې یوه پوښتنه وه.
 بوډا چیغه کړه!
 _بلا، وه بلا! ساده چاپې دې پسې څه کړ؟
 له دالانه بنځینه غبراغی.
 _تیار دی، اوس یې دروړم.
 نیکه وويل:
 _گوره بچو، په داسې چتیا تو دې سر مه خرابوه.
 تواب په رېږدېدلي غبرو وويل:
 _که ملالی مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پرډېران نه اچول.
 د بوډا د تندي گونځې ژورې شوې:
 _زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوي. ورک شه !!!
 تواب په منډه کوټې ته ننوت.
 جُوجُو وويل:

—وبخښه

تو اب پر ترلی بستري کښاست.

جُوجُو وويل:

—مور دې بلا نومېږي؟

تو اب په حيرانۍ ورته وکتل.

—نه

—نو نوم يې څه دی؟

د تو اب تندي تريو شو:

—نه شم ويلاي.

—ولې؟

تو اب غولي ته کتل....

جُوجُو وويل:

—يوه ټکي ته مې پام شو، ورې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالی... خو چې غټه شوه او

واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسري، سياسره، کډه، عاجزه، د حيوانانو مور، بلا... دا ولې؟

تو اب په غوسه وويل:

—دا مه راته وايه چې له نيکه وپوښته

جُوجُو وخنډل:

—اه، گرانه! سپکه مې نه درباندي لورېږي، خو که ورباندي پوه شم، بده به نه وي.

تو اب فکر يووړ، يو دم يې وويل:

—راځه

هلک د باندي ووت، د کلا دروازي ته ورغی، شنه فصلونه ولاړول، د دهقان کوچني زوی د پيازو

له نريو ډکو څخه واښه ليري کول.

تو اب پرپوله ورته کښاست، د ځان په منگ هلک ته يې وويل:

—پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخنډل:

—نوي خونه يو راغلي، باز مير.

—ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تو اب يې ترگرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونيو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې تړلي سوکان
تاو بدل.

توابع له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستونې تېر کړې، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه-دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنگ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې
غوښت.

سړي ته غوسه ورغله، توابع ته یې وکتل، په کاور یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
توابع روان شو، ښځه کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جو جو وویل:

_پزه دې هم وینې ده.
توابع په دېوال کې تومبلی وړې اینې ته ودرېد، د مور تکرې یې پر پزه تېر کړې، بېرته په خپل ځای
کېناست.

جو جو وخنډل:
_نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه وروکتل.
جو جو وویل:
_توکه وه.

توابع یو کتاب ورواخیست.
جو جو وویل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!
توابع په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم گڼي.
د کلا دروازه وټکېده، توابع ورغی، سرمعلم ولاړو، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له مور ه یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې
دروازې ته ورنږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم گام واخیست، خو توابع یې تر مخ ودرېد، سړی یې وڅرېد، ورو یې وویل:

— نيڪه مې مور ته بلا وايي، پلار مې د سياسي نوم ورباندې اېښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟
 سرمعلم وخنډل:
 — په اصلي نومونو يې شرمېږي.
 تواب وويل:
 — په رښتيا هم، شرم دی؟
 سړي د تواب پر سر لاس ورتېر کړ، ورويې وويل:
 — زمور د پيغمبر مور بې بي امنه نومېده، مېرمن يې بې بي خديجه وه، لوريې هم بې بي فاطمه که شرم وای بيا مو په همدې نومونو نه يادولې.
 سرمعلم روان شو، تواب يوه شپبه د دېوال سيوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خولا هم خټې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپينو او ورو سپکه لاه نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پرې لاس تاو کړ، د شاه د خرڅ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جوجو د رڼو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بېړه وويل:
 — په شاه کې دې څه کول؟
 جوجو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:
 — له خونگښې مې مالومات غوښتل، ژوند يې سخت و، په تياره کې اوسېده، خو شکايت يې نه درلود، ويل يې چې ښه ده، انسانان نه وينم.
 تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل يې کوچني سخوندر ته کېښود.
 جوجو وويل:
 — ښه يې نه ساتې. ورته وگوره، وربوز يې له اوبو نه پورته کېږي.
 تواب په بېړه وويل:
 — پلار مې.
 جوجو ورک شو.
 باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه يې وويل:

د مېلمنو د کوټې کونجې (کيلې) راوړئ !!

ډنگره بنځه په بېره له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجې يې سړي ته ونيوله. باتور له کلا ووت.

توابع گړندي گامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې. توابع سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، خبره يې ښکاره بڼه بدلېدلې. پلار يې راغی، د گاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته يې اور لگيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژپه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونگۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالدانې داغ ښکارېده.

د توابع زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېگ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، بنځه په لوگي کې پټه وه.

توابع د تراکتور ټيلې ته ورغی، گېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گېلنه يې کړه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

توابع خپلې مور ته وکتل، په سترگو کې يې د دېگان لمبه ښکارېدلې.

توابع يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نړۍ درې يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د توابع پوښتنه يې کوله. توابع دالان ته ننوت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو څرې او به تويې شوې. پر دسترخوان د لنډې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. توابع وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې گولې وروسته به يې د لاس يوه يوه گوته خټله، د غوښې وار شو، د توابع تره پر يوه هوار پاسټي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

— ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

— تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خو ځېدلې. توابع د خپل پلار غږ واورېد:

— درغله.

ورويې كتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.
مېلمه وويل:

—بس دی، نه يې شم خورلې. خود باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه و نغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خورله، خود
تواب تره ټينگار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوره.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړې.

تواب په ټيټ غږ وويل:

—داز مور رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوږه ورواچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيسته وه:

—ياره ملکه اجب سوډرشی و، د کلاشینکوف دوه گولۍ يې خورلې وې، خو بيا يې هم چارې ته
ځان نه ورکاوه.

ملک په خبره کې ورو لوېد:

—څنگه دې وموند؟

سړي په خوند وويل:

—بس، چاراته وويل چې د بدي دار وروږ دې ځنگله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف را واخيست، يوه

دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خداى مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې

خېړۍ له تنې مې وروکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د

کلاشینکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،

په گېډه کې لگېدلی و، خولا يې هم چارې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونى ور پرې کړې.

د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

—ولې؟

تواب په خبره کې ورو لوېد:

—نه پوهېږم.

نيکه وخنډل:

— ياره عبدالرحيمه ، نر کار دې کړې ، زمري يې ، زمري .
مېلمه په خوند وويل:

— اوس به گلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نيکه په خبره کې ورو لوبد:
— گلاب شاه دې ونه موند؟

— نه په خدای ، چا ويل چې ايران ته تنسېدلې . بس ، په کومه ورځ چې يې زما ورور را وويشت ، له
هماغه ساته ورک دی . خو ښه شو ، ما يې هم د ورور ستونې ورپرې کړې ، خلاص په خلاص .
د نيکه خندا پورته شوه:

— ياره عبدالرحيمه ، زمري يې زمري .

جُوجُو وويل:

— زمري څه ته وايي؟

تواب وويل:

— يو حيوان دی .

— نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپرسېد؟ حتما به کوم ښايسته حيوان وي .
— نه ، زموږ د مکتب په کتاب کې يې عکس شته . بېره ، بدشکله څېره لري .
جُوجُو وويل:

— ته به نه يې خبر ، بوی به يې ښه وي؟

— که داسې وای ، نو پر خوله او پزه به يې مچان نه راټولېدای .

— هوښيار به وي؟

— نه ، يوازې په ښکار کې پياوړی دی ، نور ژوندي ساري وژني .

جُوجُو وويل:

— بيا خو دې نيکه سم ورته وايي ، مېلمه په رښتيا هم زمري دی .

د نيکه غبراغی:

— وه هلکه ، څنگه لکه مچ له ځان سره ښکېرې؟

تواب وارخطا شو:

— هېڅ ، هېڅ .

په منډه د باندې ووت ، کلا ته ننوت ، په چوتره کې غلی کېناست . چوپه چوپتيا وه ، پورته په رڼو
ستورو کې د طيارې سور خراغ مړ او بل کېده .

جُوجُو وويل:

ـ بنه نو، زمري مو د غيرت نبنه ده؟

هلك غلي و.

جُوجُو وويل:

ـ په تاسو كې قتل خومره اسانه دى.

هلك په خبره كې ورو لوېد:

ـ خپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

ـ قتل گلاب شاه كړى و، ورو يې څه گناه درلوده؟

تو اب په خبره كې ورو لوېد:

ـ سردې مه خرابوه، دلته سل كلنې بدې پاتې دي، مړى نيكه كړى وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناخاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تو اب له چوترې ټوپ كړل، په منډه له كلا

ووت، نيكه او د تو اب پلار هم د باندي ول، د مېلمه درك نه و.

نيكه په بيړه وويل:

ـ تو ابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تو اب كوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلى ناست و، وار خطا بنكارېده، وروسته يې د گاز ډبې ته

لاس وروغځاوه، تياره شوه.

تو اب وويل:

ـ ډزې په كلي كې دي.

د مېلمه وار خطا غږ يې واورېد:

ـ تا ته د بدې زور نه دى مالوم.

د بنځو چينغې شوې، تو اب كړكې خلاصه كړه، د كلي له مينځه كو كې راتلې.

تو اب وويل:

ـ مه وپرېره، په تاپسي نه دي راغلي.

ځواب يې وانه وړېد.

تو اب د باندي ووت، په كوڅو كې بل څراغونه گرځېدل. مخكې لاړ، د كلي مينځ ته ورسېد،

خلک راتول ول.

تو اب اخوره ته وخوت، پريو چا سپين خادر هوارو، د خادر يوه برخه په وينو سره وه. له څنگلوري کوره د بنځو کوکي راتلې.

* * *

د تو اب اوږه په شدت و خوځېده. نيغ کېناست، سترگې يې وموښلې، جُوجُو و، تو اب په بېره وويل:

— دا دوي ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

— هله! تنور وگوره!

تو اب په حيراني ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

— په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، د لان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اور لگېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې

لښتې راوايستې، د دهشکې په ژبه مرمۍ کې د بيگانې انگار سره رڼا بنکار بدلله. هلک توده

مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. بنځو ته يې وکتل، د ټولو سترگې رډې راختلې وې.

خوږ يې چيغه کړه!

— دا ټول ستاله لاسه.

تو اب په خبره کې ورو لوبد:

— چتياټ مه وايه!

مور يې وويل:

— ته بايد خطرناکه شيان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تو اب تندي تريو شو:

— زه نه وم خبر.

خوږ يې وويل:

— نو پېريانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تو اب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وويل:

— اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

هلک اورډ و غځېد.

جُوجُو وويل:

پوهېږم، بيخايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ

يې کار وغوښت، بله ورځ څو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تو ابهماغسي غلی و.

جُوجُو وويل:

تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اوريې نه و بل کړي.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

بلا، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

هو رښتيا! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟

دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

له شاوخوا کليو سپين ږيري راتولېږي، غواړي چې دا دښمنې ختمه کړي.

د جُوجُو سترگه وځلېده:

ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پتيو ته د

چرگورود اوبنتو او له ډزورا وروسته دواړې خواوې څرېدلې شونډې گرځېدې، خو هېچا هم سر

پسې ونه گرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

اه! تراوسه خو سم نه شم ورته ويلاى، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل

ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

—خِينِي خبرِي مِي راتُولِي كَرِي دِي. لومِي به د شِيرو د كلا كِيسِه رَاواخلم. خُو سِپِين رِپِرِي د
اخورونو پِر سِر ناست ول، زَرِي كِيسِي يِي رَا اَخِيسْتِي وِي، توره، پِتِكِي او شَمَلِي يِي يادولِي،
خَانُونِه يِي د دِنِيا تر تُولُو خَلكو غِيرْتِي بَلل.

تواب پِه خبرِه كِي وِر وِلو بَد:

—نو تِه يِي نِه مَنِي؟

جُوجُو وِوِيل:

—اِه گِرانِه، زما خَبَرِي لَانِه دِي خِلاصِي.

تواب بَكس تِه لاس وِر وِغَاوِه، يُو كِتَاب يِي رَا وِيسْت، پَانِي يِي وَاوِلِي، پِه غوسِه يِي وِوِيل:
—دَا زَمورِ تَارِيخ دِي، وِرْتِه وِگورِه، خُو وَا رِي مَو هِنْدو سْتان نِيولِي، دَايران تر اَصْفَهانِه رَسِپَدَلِي يُو،

د اَفْتِخار خَبَرِه يِي نِه بُولِي؟

جُوجُو وِوِيل:

—زِه بِه د خِپَلو خَلكو يُوِه كِيسِه دِرْتِه وِكِرْم، مورِ خوراك نِه لرو، بس، پِه كال كِي يُوَازِي يُوِه شَنِه پَانِه
خورو، دِي تِه د فِكِر پَانِه وَايِي، كِه يِي خُوك وِنِه خورِي، نو ماغزِه يِي جَام پَاتِي كِپِرِي او هِبْخِ هَم نِه
شِي كُولاي، خُو د دِي پَانِي پِيْدَا كُول دَوْمِرِه اَسانِه خَبَرِه نِه دِه، بَل سْتورِي تِه بِه پَسِي خِي، هَلْتِه
شِيشِي تِه وِرْتِه بُوْتِي دِي چِي مورِ يِي نِه شُو لِيْدَلِي، دَا بُوْتِي مَو يُو دَم تر خَان راتا وِپِرِي، بس! د ژوند
تر پايِه نِه شُو ترِي خِلاصِدي. زَمورِ د سْتورِي خُوَان مَوْجودات پِه دَغِه بُوْتِي پَسِي خِي، خَطِر وِيني،
خُو د نورو لِه پَارِه قِرْبَانِي وِر كُوِي، دُوِي بَايِد د سْتورِي وِرو، زِرو مَوْجوداتو تِه دَا پَانِه رَاوِرِي.

يُوِه وِرْخ مِي پَلار خِواشِينِي ناست و، عِلت مِي وِپُونبْت، رَا يادِه يِي كِرِه چِي اور اَخِيسْتَلو تِه يِي لِنْدِه
وخت پَاتِي دِي، خُو تر اوسِه يِي د فِكِر پَانِه نِه دِه رَاوِرِي، وِمِي وِيل چِي د نِيكِه مِپِرانِه دِرْتِه بس دِه،
نِيكِه د سْتورِي پِه تُولُو مَوْجوداتو كِي نَوْم لَرِي، دِه پِه خِپَل ژوند كِي زِر پَانِي رَاوِرِي، زِر پَانِي! تر
اوسِه يُو مَوْجود هَم د دَوْمِرِه پَانُو پِه رَاوِرِلو نِه دِي تِوانِبَدَلِي. پَلار مِي لِنْدِه رَا يادِه كِرِه چِي نِيكِه تِه
دِرناوِي لَرْم، خُو زِه هَم (زِه) يِم، ما د خِپَلو هَم جِنَسو لِه پَارِه هِبْخِ هَم نِه دِي كِرِي، بس، يُو مَصْرَفِي
مَوْجود يِم چِي تَل مِي د نورو پَانُو تِه سْتِرگِي نِيولِي دِي.

جُوجُو غَلِي شُو، سْتِرگِه يِي وِخَلِبَدِه او وِپِي وِيل:

—گِرانِه! پِه تِپِرُو وِيار بِنِه دِي، خُو تاسو راتلونكو تِه خِه پِر بِنِي؟ او سَنِي هَم بَايِد يُو خِه وِكِرِي.

تواب غَلِي و.

جُوجُو بَكس تِه وِكْتَل، بَكس لِه حَمَكِي پورْتِه شُو او د هَلَك سْتِرگُو تِه وِدِرِبَد، جُوجُو وِوِيل:

—وِرْتِه وِگورِه! د پاكِستان نَوْم وِر بَانْدِي لِيكَل شُوِي دِي.

تو اب په حيراني ورته كتل.
جو جو وويل:

ـ ډاډه يم، واسكت او جامې دې هم له پاكستانه راغلي دي، پيالې ته وگوره، د ايران ټاپه ورباندې
بنكاري، د پلار، نيكه ترلي ژېړ پاچونه (هندوستانى پگړى) چې د غيرت نښې يې گڼي، هم د
نورودي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د كلي تر ټولو شتمن ياست، خولا اوس هم
ډوډى په خوشايو پخوئ.

تو اب غلى و.

جو جو وويل:

ـ د بشر د هوساينې له پاره موڅه كړي دي؟ هېڅ! بالعكس، تل په نورو متكي ياست. كه يوه ورځ
سرحد درباندي بند شي، له لورې به مړه ياست.

هلک غلى و.

جو جو وويل:

ـ پاتې كيسه واوړه، سپين ږيري لا په غيرت كې غږ بدل چې يوې زړې ښځې يو نههـ لس كلن
ماشوم راووست، ماشوم گيلې ته لاس نيولى و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين ږيري د خپلې
خولې لارې د ماشوم په خوله كې وور وڅخولې، ماشوم بېسده پرپووت، ډوډى دعاوې كولې، ويل
يې چې له پرونه را ايسته يې داسې كرار نه ولېدلې، څو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولې نږدې
كورته ورساوه.

يوه بل بوډا بيا د خوب كيسه تېره كړه، ويل يې چې غم مه كوئ، بيگامې خوب ليدلى، په وطن كې
به فقر، جگړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.

د بوډا د خوب كيسه لانه وه خلاصه چې له نږدې كوره د ښځو كوكي راووتې، هلک مړ و.
جو جو غلى شو، تو اب په حيراني ورته كتل...

جو جو وويل:

ـ اه گرانه! په اټكلي ژوند، غټو غټو خبرو، لارو او خوبونو وطن نه جوړېږي.

له چوترې د نيكه غږ راغى:

ـ بلا! وه بلا! ږنده يې! بيا دې ساده چاى راوړى.

تو اب په بېړه جو جو ته وكتل.

جو جو وويل:

ـ ماڅه نه دي كړي.

* * *

تو اب په خاورو کې پلټی. ووهلې، زنگون يې دروند شو، په بېره په پښو ودرېد، لار، له نورو هلكانو گوبڼې كېناست.

جُوجُو وويل:

—ته ولې لوبه نه كوي؟

تو اب مخامخ گوته ونيوله:

—هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د كلي رنگ مه بدوه، بڼه كو ټبال (فوټبال) نه شي كولى.

—كوم يو؟

—په دفاع کې ولاړ هلك، هغه چې لوړه ونه لري.

—خو د گول وهورنو كو خونده مونشته، ستاسو كليوالو تر اوسه دوه — صفر بايللي ده.

تو اب غلى و.

جُوجُو وويل:

—هغه د خر پرتاگه وال سمه لوبه نه كوي، خوبڼه دې نه ده چې ته ورگله شي؟

تو اب سوړ اسويلى وايست:

—تر ما تكړه دی. كه داسې نه وای، نوزه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

—اه! تمه دې مه باسه.

—څنگه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ودرېد. يو دم د خر پرتاگه هلك چيغه كړه، منډه يې واخيسته، په بېره له ميدانه

ووت او په خاورو کې كېناست. توپ ودرېد، هلكان پرې راټول شول، تو اب هم ورغى، د هلك

رنگ سپين او بڼتى و، يوه خبره يې تکراروله:

—پيرى!!!

تو اب څنگ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

—تندی دې سم ونيسه، بس! پراوړه يې ور كېناستم، له پزې مې كش كړ، نور مې هېڅ هم نه دي

كړى.

يوه هلك وخنډل:

—مات ياست، بانې كوى.

په ونه لوړ هلك ته غوسه ورغله!

—له خولې سره دې پام كوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
 _راځه! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
 هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وويل:
 _پروانه کوي، په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
 د تواب په غورځون کې ونه لگول شوه، جوڙو وويل:
 _ورمخته شه.

تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
 _مانيسئ؟

هلک د (هو) په بڼه سر وخواوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورگډ شو. يوه شېبه يې منډې
 ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جوڙو وويل:
 _گول ته ور نږدې شه.

تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوایي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور
 واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې
 بڼې پښې بته گوته ورته سيخه کړه او توپ د گولچي له اوږې سره بڼويه تېر شو. يو دم چيغې شوې،
 ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک
 منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پر مخې پرېوت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ
 تېزنه و، خو گولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغږېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو
 زور واخيست. گولچي چيغې ووهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينگ نيولی و، چاغ
 هلک هم همدا يوه خبره را اخيسته وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ورپورې
 خنډل.

لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوگرځاوه، تر
 کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.

تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته
 وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نري غوږاته ورغی، د تره پېغلې لوري ژړل، د خولې
 له کونجه يې د وينو نري سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلی و،
 بيا يې ورو وويل:
 څه شوي؟

د نجلۍ ژړا زور ونيو.
 له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله!
 _دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېړه غواړي.
 وار خطا بنځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په رېږد بدلې غږ يې وويل:
 _د خدای روی و منه! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
 تواب وويل:
 _تره ناوې! څه خبره ده؟
 ځواب يې وانه وړېد.
 تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
 _هیلۍ يې ولې وهلې؟
 بنځه غلې وه، نږدې ترې خوسکۍ د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېگ په تل باندې د
 شيدو د دارو د لگېدو غږ اورېدل کېده.
 تواب وويل:
 _ادې! زما خبره دې وانه وړېده!
 بنځې ورو وويل:
 _څه يې کوي، خوارکۍ يې له اخه ټوخه و اچوله.
 _ولې؟
 _هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تږي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې
 وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
 غوا وځوځېده، بنځې په بېرته له لنډو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:
 _مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
 تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
 _د شيدو خونده يې نشته، خوسکۍ ور پرېږده!
 تواب ټيټ شو، پرې ته يې لاس کړ، خوسکۍ تر غوا لاندې ووت.
 بنځه دالان ته لاړه.

* * *

د تواب غور ووتخنبډ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غېروويل:

—دا نیمه شپه گوره!

جُوجُو ترلاس ونيو:

—راځه!

تواب په حیرانی وويل:

—چېرته؟

—وروسته به پوه شي.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سرگرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترگو ته د بتې گوتې په

اندازه سپینه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

—زه يم، په ما پسې راځه!

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو گز پورته روانه وه، تواب گامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته

و درېد، حیران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تله،

له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غېږدا راغله.

تواب ورو وويل:

—چېرته څو؟

ځواب يې وانه وړېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د گڼو نيالگيو په

پايو کې ننوته. تواب گړندی شو، د نيالگيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې

درنه شوه، ورمېر يې کوږ کړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بېرته وويل:

—زه بېرته گرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

—زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

—نو چېرته څو؟

رڼا پورته شوه، د بنټه يې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته

و درېد. رڼا بېرته راوگرځېده.

تواب وويل:

—هديره ده، وېرېرم.

جُوجُو په خبره کې ورو لوېد:

— اه گرانه! له ژونديو ووېرېره.

— خو تر هديرې ورهاخوا پردې كلې دى، په دې نيمه شپه كې هلته څه كوو؟
رنا پر قبرونو د راشنو شويو شنو سپاندو او څو څو پر سر تېره شوه، تواب مخكې لارې، د سپوږمۍ
رنا د كورونو پر څړو دېوالونو لگېدله. رنا يو دم وركه شوه، هلک ورغى، په گڼو نيا لگيو كې يې د
جُوجُو غږ واورېد:
— دېخواته!

تواب ورمېر كور كړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رنا يې تر روڼ ځان وتله. تواب يې تر
څنگ كېناست، ورو يې وويل:
— دلته څه كوو؟

— يوازې دروازې ته گوره!
تواب مخامخ وكتل، د سپوږمۍ رنا د يوه كور په څړ دېوال كې لرگينې دروازې ته سيخه وه. تواب
ورو وويل:
— ولې؟

— اه گرانه! حوصله ښه ده.
هلک غلى شو، څنگ ته له لاندې لښتې د چونگښو كور را راتله. يو چا وپوخل، تواب په پانو كې
ننوت، مخامخ يو څوك تېر شول، پر اوږه تم كړې بيلچه يې د سپوږمۍ رنا ته ځلېدله.
تواب ورو وويل:
— دهقان دى.

جُوجُو په خبره كې ورو لوبېد:
— پوهېږم. تحقيق مې كړى، دلته اوږه كمې دي، د كارېز اوږه د شپې هم په واروي.
پاو ووت، ليرې له يوه كوره د ماشوم كمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وويل:

— ولې ناست يو؟
ځواب يې وانه وړېد. يو دم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولگېد، له دروازې يو سر راووت، يوې
بلې خواته كور شو، پله نيمكښه شوه، يو سړى ودرېد، مخامخ د دوى پر خوا را روان شو.
جُوجُو وويل:
— ودې پېژانده؟
— نه

— تره دې دى.

تو اب په بېره له سترگو پانې ليرې كړې، خيړ شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي خېرې ته برابره وه، هلک په حيرانۍ وويل:

— تره مې په دې نيمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلى و، سړي تر لښتې ټوپ کړ، د هډېرې خواته يې گړندي گامونه واخيستل. جُوجُو وويل:

— بس! همدومره.

د پانو په مينځ کې د بتې گوتې په اندازه نرى رڼا پورته شوه، تو اب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې بنکار بدلېدله. هلک ورغى، جُوجُو د يوه سيميتي قبر پر ژى ناست و. تو اب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وويل:

— تره دې يوې کونډې ته ورځي.

د تو اب زنگنونه ولرېدل. ځاى پر ځاى کېناست.

جُوجُو وويل:

— تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نيمه شپه وه، څه مې ليکل، يو دم مې د کلا د دروازي چونگا واورېده، ورغلم، تره دې په احتياط د باندي ووت، شکي شوم، تردې کوره مې تعقيب کړ، له کونډې سره يو ځاى پرېوت.

جُوجُو غلى شو، يو دم يې وويل:

— اه گرانه! او بنکې بنې نه درسره بنکاري.

تو اب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونيو.

جُوجُو وويل:

— خوابدون مې نه درباندي لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونيول چې يوه تېرې ناشناخته ځوان ته يې اوبه ورکړې وې، خو دى.

جُوجُو غلى شو. تو اب په ژرغوني غږ وويل:

— باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتى دى، اوږده بېره، په ملا پسې پنځه

وخته لمونځ، ثوابي روژې... توبه!

تو اب غريو واخيست.

جُوجُو وويل:

د يو چا په ظاهره مه غولپږه!
هلک ورو ورو سونگېده.

جُوجُو وويل:

— غواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، بايد هواري ته لاړ شو.

تو اب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وويل:

— تردې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شگلنه ځمکه پلټی ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وپړي رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

— دلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، خو چرموړلي لوتونه يې سترگو ته ونيول، يودم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل، سړيې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری يې ورواخيست، انگر ته ووت، د څا پر بېلر يې د دواړو لاسونو ډنگرې گوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپينو ستورو ټال خوړ. يودم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو، سا يې ترپزې راوخته. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژي ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوبښکو د لوېدو غږ اورېد. ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:

— اه خدايه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.

يودم د بېلر پر ژي کېناسته، پښې يې څا ته وروغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:

— ادې! تېرى يم.

ورو مې کتل، په چوتره کې يو څلور— پنځه کلن بېر سړی هلک ولاړ و.

کونډې منډه ورواخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې

وژړل... مور ژړل، ماشوم غلی و.

وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، يوه وړه نجلی پرتو وه، او وه

کلنه، يا تردې يو څه ډېره، خو نجلی وچه کلکه وه، کله کله به يې زگېروى شو، وبه يې توخل،

تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پرېوتې.

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې خړ پوستکی پروت و. کوچني هلک په وره ژبه وویل:

— ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟

بنځه غریو واخیسته:

— نه گرانه! خور ته دې خپه وم.

یو دم یې تر ماشوم لاسونه راوگرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،

وروسته یې په ژړا کې وویل:

— د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت را کوي.

هلک خپله مور پر تندي بنکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، بنځې پر خپل مخ ټکری ورکش کړ، په ژړا

کې یې وویل:

— اه گرانه! د لیدو وړ نه یم. مه راته گوره.

ماشوم په خواره خوله وویل:

— ولې؟

بنځې خراغ ته ورپوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنگ پر زاړه لیکې لیکې تغیر پوښته. ما یې

یوازې سلگۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به

مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.

یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه،

ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې

د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شرومبو کې لنډه

ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلي.

پیشو ته مې وویل:

— داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات را کړي؟

— یو زور سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، گېډه یې نه ډکېده،

ټوله ورځ به د کلي په ډېرانو نوگرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د

ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.

په خبره کې یې ورو لوبدم:

— خو هلته ډېر سپی دي.

پیشو هونبیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

زور سپی په اسانه موندلی شې، کینه پنبه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرگه گپدرې و تبتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک و نیو، د زپر پنبه ولگېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له مالار و غوښته او خپله مخه یې و نیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زور سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د

حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې خټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي بڼه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونگرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې

کوچنی دوکان درلود، یو سهار بڼار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیگری یې په تابوت کې راوړ،

کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشته، وپښته یې شکول، خو گټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو

پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د بنکارېدو نه

دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ورمخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته

مجبوره شوه، خود انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله وروسته یې لور

ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جو جو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تو اب په غریو کې وویل:

کونډه د خپلې لورد تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جو جو وویل:

تره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تو اب یې په خبره کې ورولوېد:

تره مې باید خپله سزا و ویني.

جو جو وویل:

اه گرانه! دومره سر مه پسې گرځوه! ماته یې پرېږده.

* * *

تو اب سترگي رنهي ڪري! موري بي تر ڇنگ ناسته وه، هغي ورو وويل:

— سره غرمه دي ڪره، مڪتب دي هبر دي؟

هلڪ د باندې ووت. په چوتره ڪي هپڇوڪ نه و، پر دسترخوان خيرني پيالي، توره چايجوشه او له

پاستو ايستل شوې خامي ڙي پرتي وي. تو اب له څا بوڪه را وايسته، څولپي اوبه بي مخ ته ور

واچولي، د تره له غوسي ڊڪ غريبي واوريد:

— وا وا! نه لمونځ، نه اودس! د سبي غوندي مردار مخ دي نيولي دي، خداي ته به څه وايي!

تو اب ورو ڪتل، تره بي د دالان په وره ڪي ولاړو.

تو اب ڪوتي ته ننوت، د تره له ملندو ڊڪ غريسي ورغي:

— دا ڪور به بي برڪته ڪري.

تو اب بڪس ورو اڃيست، مڪتب ته لار، ٽوله ورځ بي د خولي خوند بد و، غرمه بي ڪور ته زړه نه

ڪپده، ڪلا ته نڙدي سره لمر ته د لښتي پرڙي ڪپناست، پښي بي اوبو ته ورو غڇولي، يو دم بي تلپي

وتنخپدي، نار ه بي ڪره، په بيړه ودريد. جو جو له اوبو راووت، تو اب وويل:

— زړه مي دي بوت را وايست.

بپرته غلي ڪپناست.

جو جو وويل:

— چورت دي سم نه دي.

د تو اب شونڊي و خوڇپدي:

— تره ته مي غوسه راڃي، خو تر هغه مي هم ڪونڊي ته خوا بديري.

جو جو وويل:

— ما بي فڪر ڪري!

تو اب په حيراني ورته وڪتل:

جو جو وويل:

— له بڪسه دي قلم او کاغذ را باسه!

هلڪ هماغسي وڪرل.

جو جو وويل:

— وليڪه!

— ڇه؟

ولیکه! تا دیوې مجبورې نسڅې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د
 ټوپک خوله در واوړي!
 جُوجُو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:
 _بنايسته خط نه لرې، خوبیا هم بنه دی، لوستل کېږي.
 کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.
 تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې بنکار بدل ورو
 یې وویل:
 _بنه نو، دا خط څه کوي؟
 ځواب یې وانه وړېد، ورمېږ یې کور کړ، جُوجُو نه و.
 تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیگری یې اوږه وخوځېده. خور
 یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:
 _پلار مې ډاکټر راوست.
 تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:
 _څوک ناجوره دی؟
 _للا مې سرې تې نیولی، په دې گرمې کې غبرگې برستنې ورباندې پرتې دي.
 تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکاری ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.
 تواب خپل تره ته وکتل، لږزې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.
 تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:
 _جُوجُو!
 ځواب یې وانه وړېد. منډه یې واخیسته، د کلاد دروازي تر مخ ودرېد:
 _جُوجُو!
 باغ ته لاړ، د انگورو د تاکنونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!
 _جُوجُو!
 پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.
 تواب پر پوله کېناست، شپبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وگرځېدې؟
 تواب په غوسه وویل:
 _ځان راوښییه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

پر پوله سپينه رڼا را وگرځېده:

— اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

— نو تاڅه وکړل؟

— هېڅ! کونډې ته يې يوه ارزان بيه گوتې. اخيستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ويده و، گوتې او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری يې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ورو لگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته يې وکتل، رنگ يې والوت، کاغذ يې ولوست، چيغه يې کړه، شا پر تخته بېسده پرېوت.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

— که يې زړه درېدلی وای، بيا؟

جُوجُو وويل:

— څوړېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ يې څنگه په خپل کور کې

خط او گوتې په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته يې يو دم وويل:

— له کونډې سره مرسته کوي؟

— هو

— نو يو بل خط هم وليکه دوه، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو

افغانيو تيارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم وليکه چې پيسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به ليرې گرځي.

تو اب په حيراني ورته کتل.

جُوجُو وويل:

— بله چاره نه وينم، خط په پاکت کې واچوه، تره ته دې ووايه چې له فوټباله راتلم، له گڼو ونو يو

ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه يې لرل، سترگې يې سړې وې، پر مخ يې يولوی تازه

پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه يې د توپانچې ميل راوتلی و. همدا پاکت يې راته ونيو.

* * *

تو اب غلی کپناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې وروغځاوه، نری خانگه یې په دوو گوتو کې ټینگه کړه، کړس شو، خانگه ماته ملا، لاندې وڅرېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ږنگ دېوالونه له ورايه بنسکارېدل، د ژرندې زړه ناوړه وچو بوټو نیولې وه. تو اب ورو وویل:

— جُوجُو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونگ نارې کړې، تو اب په بیرې پورته وکتل، د ونې په گڼو پانو کې هېڅ هم نه بنسکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پندې وربخې وروانې وې، له کلي د سپیو غیا راتله. پانې و خوځېدې، هلک په بیرې ولاړ شو. جُوجُو وویل:

— زه یم.

تو اب سوړ اسویلی وایست، بېرته کپناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

— وختي راغلی یې؟

تو اب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

— بېخایه مه وپرېږه!

تو اب په خبره کې ورولوېد:

— اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

— یوه بنځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وپروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه گوله به دې کړي. ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، موریانا به دې دارنگه کیسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې وپروې، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه! جُوجُو غلی شو، تو اب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ږنگو دېوالونو ته وچې سترگې نیولې وې... جُوجُو وویل:

مه وېرېره، موركان دي، په رالوېدلو وچو پانو خېژي.

تو اب هماغسي ژرندې ته كتل...

جُوجُو وويل:

اه گرانه! زړه دې مه خوره، شپه ترورځې بڼه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.

جُوجُو غلى شو، چوپه چوپتيا وه، پر پانو د موركانو د تېرېدو غبراته، ليرې يوه چرچرک نارې

وهلې...

شېبه ووت، جُوجُو وويل:

اوس يې وخت دى، تره دې بايد راغلى واى.

تو اب په خبره كې ورو لوېد:

راځي!

دا ده يې؟

هو، پرون ما بنام مې خط وركړ، د برېتور سړي خپره مې نوره هم له وېرې ورته ډكه كړه، لاره ترې

وركه شوه، كوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بسځې چيغې كړې، تره مې بيا ضعف كړى و. خو سهار

ته په خپلو پښو تر موټره ورغى، د كلا دروازه ما ورته خلاصه كړه، رنگ يې ژپړ و، مازيگر پلى

كور ته راغى، نيكه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا كړي و، خرڅ يې كړ، په پيسو به يې بل موټر

واخلي.

جُوجُو وويل:

نيكه يې قانع كړ؟

تره مې د موټرو په كاروبار بڼه پوهېږي، دا رنگه سوداوي يې پخوا هم كړې وې.

كړپ شو، تو اب ځان ټيټ كړ، پانې يې ورو له سترگو ليرې كړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و،

يوې بلې خواته يې په وېره كتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه كېښوده.

جُوجُو ځانگې وښورولې، د تو اب تره يو دم چيغه كړه! زنگنونه يې پر ځمكه ولگېدل، په زوره يې

وويل:

د خداى له پاره! واړه ماشومان لرم!

جُوجُو يوه ځانگه ماته كړه، له كړپ سره، سړى پر ځمكه پرېوت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

توبه مې ده، بد مې كړي، د خداى روى ومنئ، بيا به داسې نه كوم.

سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تو اب ترهغو پسې كتل چې په تورو ونو كې

ننوت.

جُوجُو وويل:

ـ دا خود پر بي غبرته و...

تواب په خبره كې ورو لوېد:

ـ له رسوايي ډارېده.

جُوجُو وويل:

ـ رايه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه كړه، د زرگونو پنځه ترلې بندله وو.

جُوجُو وويل:

ـ دا پيسې بايد كوندې ته ورسوي.

تواب په پوښتونكي نظر ورته وكتل.

جُوجُو وويل:

ـ زړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.

تواب نيم ساعت وروسته د كوندې د كور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليڅك كې ترلې

غوټه كېښوده، شاوخوا يې وكتل، يوه تيرې يې له خاورو راپورته كړه، دروازې ته يې ونيوله او

دروازه يې پرې وټكوله.

منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په گڼو نيا لگيو كې كېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د

دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښكارېدل.

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.

جُوجُو د تواب پر ورانه چونډې ولگوله.

تواب ورو ولاړ شو، بيابې دروازه وټكوله، په منډه يې ځان تر نيا لگيو را ورساوه.

د كوندې وار خطا غږ يې واوېد:

ـ څوك يې؟

وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.

جُوجُو وويل:

ـ يو ځل بيا!

تواب غلې ولاړ شو، داخل يې دروازه يې په شدت وټكوله.

كوندې وويل:

ـ څوك يې؟

دروازه خلاصه شوه، وار خطا بنځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. بنځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوتې ته پام شو، وروايې خيسته او کور ته ننوته. جُوجُو وويل:

— رايه!

توابع په حيراني ورته کتل...

جُوجُو وويل:

— زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شي، نو په ما پسې رايه.

توابع حرکت ونه کړ.

جُوجُو وويل:

— مه وپرېره. نه دې ويني.

توابع وويل:

— خو دروازه ترلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

— اه گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

توابع دروازه ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازه ځنځير ورو له درې سره ولګېد، توابع اوږه ورکړه، دروازه نيمکېنه شوه. هلک په احتياط انگړ ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولې و، ان يو شين ډکۍ هم نه بنکارېده، يوازي له څا سره يو کور نيالګی ولاړ و. توابع چوترې ته وخوت، يودم خراغ ولګېد، توابع پرېوت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

— دې خواته!

هلک ورو بنويېد، له کرکۍ سره غلی کېناست. کوتي ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوتې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يودم يو بندل ورو واخيست، خراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناخاپه وخنډل، خدا يې زور ونيو، دهغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيراني يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

— ادي! ډوډۍ دې موندلې ده؟

بنځې مخ ورواړاوه، يودم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ورو واخيستې، په خوند يې وويل:

دومره پیسې مې په ژوند نه وې لېدلې.

ماشوم غلی و.

بنځې وویل:

اوس به دې نو خورکې د کابل په ډاکټرانو وگرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.

ماشوم ورو وویل:

دوډی به ډېره وي؟

هو زړه! سهار به یوه گونۍ اوږه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.

نجلی و سونگېده. بنځې د هغې خوار ولي ونبورول، په خوند یې وویل:

بنايستي لورې، سترگې رنې که!

نجلی هماغسې پرته وه.

بنځې وویل:

وگوره، پیسو ته وگوره! ټول زرگون دي.

نجلی مړ اوې د مور په لاس کې نیولي بندل ته وکتل، په زحمت یې وویل:

چا راوړې؟

بنځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:

نه پوهېږم!

چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...

د بنځې شونډې و خوځېدې:

ملايکو!

ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خر دېوال د ماشوم د بېرو وپنستو سیوری لېږدېده.

جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انگره ووت. مخکې لاړ. تر هډ پرې تېر شو.

جُوجُو وویل:

نېک کار خوند نه لري؟

تواب څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

سمه ده، څه مه وایه.

وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخت، پر سپېره ډاگ ستوني ستغ اوږد

وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تېرېدې.

جُوجُو وويل:

— کور ته نه ځي؟

تو اب سوږ اسويلى وايست:

— نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلى شو.

جُوجُو وويل:

— بيا ژاړې!

— نه

— ما دې په سترگو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته ږنگېدلې، اوبسکې وې.

تو اب توخي واخيست، يوه شپبه يې وتوخل، ويې ويل:

— کونډه او د هغې ماشومان مې سترگو ته ولاړ دي.

جُوجُو په خبره کې ورو لوېد:

— اه گرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُوجُو غلى شو، يودم يې وويل:

— اورې؟

— څه؟

— د بېلچې غږ

— هو، خو ډېر ليرې دى.

جُوجُو وخنډل:

— دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تو اب وويل:

— نو دا وخت؟

جُوجُو په خبره کې ورو لوېد:

— راحه! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.

دواړه له بامه بنسکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ورو هاخوا يو

چا د کارېزاوبه اړولې.

تو اب په بېره وويل:

— دا خو تاجو دى، ده پرون اوبه ولگولې. نوبت يې تېر شو.

د جُوجُو غزبې واورېد:

د اوبو په غلا پسې راوتلی.

اه، نه بې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه بې گنې.

اوس خو بې وینې.

تو اب غلی شو.

جُوجُو وویل:

راځه!

دواړه بېرته شاته وگرځېدل، له گڼو چنارانو ووتل، د زنگولي غزراغی، د پچو بوی له خاورو سره گډو.

تو اب ته غوسه ورغله:

د خدای له پاره، کوچي شنو تاکنونو ته رمه ورپرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنگ تېر شول، یو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغلیو خانگو بې

زردالو شکول، پورته سپینه سپورمې ولاړه وه.

تو اب څرېدلی سرد کلا خواته روان شو.

جُوجُو وویل:

ځینې نورې خبرې هم شته.

ځواب بې وانه ورېد.

* * *

تو اب پر خامه هندوانه وخت، سپین بنویه بوجان (زړي) ترې را ووتل، خټکي ته بې د تېره بوت

څوکه سیخه کړه، خټکی له جوړنگ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس بې کېښود،

یو دم بې د پالېزه پر جوړنگانو خپرې کړې. لاندې بوتې له بېخه راوتل.

تو اب سترې شو، بکس بې شاته واچاوه، لېرې یو چا رشفه رېبله ورغی، په لوړ غزبې وویل:

پالېزمې دې له بېخه را وایست.

په رشفه کې د لوړد تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سیخه کړه، حیرانې سترگې بې له چنڅو ډکې وې.

په سره سینه بې وویل:

په سد بې؟

د تواب شونډې و خوځېدې!
 _تاجو! که يې نه منې، نو ورشه ويې گوره!
 د سړي تندى تريو شو:
 _غټان په خپل نوم مه بوله!
 هلک غبرگ لاسونه د سړي سترگو ته ونيول:
 _ها! نوکانو ته مې وگوره، له ختو ډک دي.
 سړي لور کېنښود، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم گړندي گامونه پسې واخيستل. سړي د پټي په
 کونج کې را ايستل شويو جوړنگانو ته ودرېد.
 يوه شېبه غلى و، بيا يې يودم ځمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په گوتو ورغله، تواب
 سر تپتې کړ، هندوانه پر پوله ولگېده، چاک شوه او راوتلو او بوي يې خاوره ورسره ورغړوله.
 سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه!
 _ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.
 د سړي له لاسه تېره ولوېده.

تواب وويل:

_تا د گل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شواروز
 خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې!
 سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې.
 تواب وويل:

_په جومات کې يې وايم.

سړي يودم وخنډل:

_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلگون يې راوايست:

_هه! په مکتب کې به څه پرې واخلي.

تواب روان شو، مخکې لار، شاته يې وکتل، سړي شلگون ورته وښوراوه.

د تواب بکس دروند شو، جُوجُو وويل:

_ښه دې ونه کړل.

د تواب شونډې و خوځېدې:

_اوس کوچيانو ته ورځم.

جُوجُو وويل:

— اه گرانه! بدو ته په بدو خواب مه وايه.

تواب خړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

— مکتب به څنگه کوي؟

— اول سات خالي دی.

تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ.

ولاړې وې.

جُوجُو وويل:

— د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړي؟

غټ کوچيانې سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپي ځای پر ځای ودرېد.

وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوږه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وگرځېد.

بکس دروند شو:

— دلته يې نه شې موندلی.

تواب وويل:

— ولي؟

— سپي را ياده کړه چې بېگانی رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړي.

د تواب تندۍ تريو شو:

— سپي دروغ وايي!

جُوجُو وخنډل:

— اه گرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې گڼي.

تواب پر يوه هواړه تېره کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډ

لنډ گامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

— د کوچيانو ژوند سخت دی.

تواب وويل:

— خوماته خوند را کوي.

جُوجُو وخنډل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه !

تو اب غلی و.

جُوجُو وویل:

— راعه !

— چبرته؟

— دا خوند باید له نږدې ووینو.

هلک ورو روان شو، له یوې کپږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تو اب په شونډو کې وویل:

— د کورتو اخیستلو بانه بنه نه ده؟

د جُوجُو غږ یې واورېد:

— ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترگو ته ونيوله. په زهیر، خوډه غږ یې وویل:

— څه غواړي؟

تو اب ورمخته شو:

— د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا یې د انگورو په تاګونو کې یوه پاڼه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وویل:

— موږ مه نه لرو، مازې خو مېرې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

— تږی یم.

سپي و غږېد، یو دم غلی پرېوت.

بوډۍ وویل:

— کپږدۍ ته ورننوځه، سپي خوروی (خورونکی) دی.

تو اب وروکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وړبوز اېښی و.

تو اب کپږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمخي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنگ ته خیرني

بستري پرته وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه راڅپدل.

یو دم یې غوږ سوړ شو، ورمېرې یې کوږکې، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تو اب لاسونه وروغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

— دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

تو اب یو دم و توخل، له خولې یې نریورنو او بو داره وکړه.

بوډی وویل:

—بسم الله

تو اب جام پر غولي کېښود.

زگپروى شو، تو اب شاوخوا وکتل، برستنې وښورېدې. بوډی ورغله، غبرگې برستنې یې چوله کړې، بیر، سره نښتې ژېړ وېښته ښکاره شول.

بوډی وویل:

—جار!

د تو اب غور و تخنید:

—لمسی یې ده، غونډل چيچلې.

تو اب د برستنو خواته وروښوید.

بوډی د نجلۍ مخ لوخ کړ، دهغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوبلی یې وایست:

—لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.

تو اب وویل:

—دا کتره مونه ده وروستي؟

بوډی خپلې لمسی ته وچې سترگې نیولې وې.

تو اب وویل:

—غونډل خطرناکه دی.

بوډی یو دم وروکتل:

—ته له کومه پوه شوي؟

د تو اب ژبه بنده شوه:

—ما، ما

بوډی وویل:

—ته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.

تو اب غلی و.

بوډی د خواست په ژبه وویل:

—ها زویه، خدای دې په ځوانی برکت که، ماته خو بزرگ ښکاري. په دې لمسی خو مې یو دم وکه!

تو اب په حيرانۍ ورته كتل.

بودۍ تور واړه د پگ ته لاس وروغځاوه، د پگ يې د تو اب تر مخې كېښود:

ـها، د يوې غږ كې نوين (تازه) كوچ دي، په شكرانه كې يې درسره يوسه.

تو اب ولاړ شو، بودۍ تر لمن ونيو، تو اب بېرته كېناست، شونډې يې و خوځېدې، د نجلی مخ ته

يې خوله ورنږدې كړه، له چوف سره د هغې په بېرو وېښتو كې نښتې پالاله و خوځېده.

تو اب په بېره له كېږدۍ ووت، منډه يې واخيسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپكې يې واورېدې،

ورمېر يې كوږ كړ، سپي لکۍ خوځوله.

تو اب كېناست. غوږ يې و تخنېد. جُوجُو وويل:

ـښه نو، ته بزرگ يې؟

تو اب ته غوسه ورغله:

ـملنډې مه وهه!

جُوجُو وخنډل:

ـكوټ، كوټ، كوټ... د تندي گونځې دي بيا ډېرې شوې، سپي بې حوصلې دى، يوازې اشاره

غواري، يوه گوله به دې كړي.

تو اب غلى و.

جُوجُو وويل:

ـيوه پوښتنه؟

تو اب وروكتل:

ـڅه؟

غونډل انسان وژني؟

ـهو، تېر كال يې زموږ د دهقان كوچنى زوى و خوړ (وچيچه)، خو ورځې وروسته يې ډاكتېر ته

يووړ، خو په لاره كې مړ شو.

تو اب غلى شو، يو دم يې وويل:

ـاوس نومه وايه چې غونډل بې ازاره دى.

جُوجُو وويل:

ـبيا دې هم په قضاوت كې بېره وكړه. غونډل مې ظالم وگانه، خو هغه را ياده كړه چې كلونه كلونه

همدلته اوسېدو، بس! كوچيان راغلل، غټې تيرې يې ليرې كړې او كېږدۍ يې ودروله. موږ د

مور کانو يوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو، نجلی ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن وروخت او د نجلی غارې ته يې خوله وروړه. تواب غلی و.

جو جو وويل:

—ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

توab په حیرانی وروکتل.

جو جو وويل:

—ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلی غم و خوري.

توab ورو ولاړ شو، شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچوله دېگ سره راووته.

توab ورو وويل:

—نجلی باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخنډل:

—جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتري کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلی له مخې پرستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

—ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

توab وروکتل، د نجلی دخولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

—پياز مې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې وروترم، ټول زار (زهر) او ناوونه

(چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچيانی غږ واورېدل شو:

—دا څوک دی؟

توab په بېرته وروکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سپری ولاړ و.

بوډۍ وخنډل:

—تږی و، خو په بزړگي کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراره، خیرن بالبنست ته يې ولي ولگول، په ډډ

کوچيانی غږ يې وويل:

—اډې! جونگی مې خرڅ کړ!

بوڊي يودم کپناسته، تواب ور وکتل، د بنځي رنگ الوتي و.
کوچي وويل:

—خوامه بدوه، په کور کې يوه لپه اوږه هم نشته.

د بوڊي د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

—همدا يو جونگي راپاتي و.

کوچي ته غوسه ورغله!

—بلا ورپسې! زېنکي (هلکان) خوله لوږې نه شو مړه کولای!

مېرې رمباره کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په خو ډنگرو مېرې پسې روان وو. يوه يې

پرتوگ نه درلود، اوږده لمنه يې باد وهله.

د کوچي غږ يې واورېد:

—مړی خوري؟

تواب ور مېرې کور کې، کوچي ده ته کتل.

تواب په بيړه وويل:

نه.

تر کېږدي ووت، ودرېد، کوچي ته يې مخ ور وراوه، په وېره يې وويل:

—دانجلي ډاکټر ته بوزه، مري.

کوچي چيغه کړه!

—گل اندامې! دا چای زارزکوم دې پسې څه که!

بنځينه غږ يې واورېد:

—څوڅ خوله (اور) نه اخلي، لاندې دي.

تواب بڼی خواته وکتل، په خر، پنډ لوگي کې يوه بنځه پټه وه، بنځې يودم وټوخل، ولاړه شوه،

سترگې يې تکې سرې وې. بېرته کپناسته، څوڅو ته يې ور پوه کړل، غوټه لوگي يې خواته کور

شو.

تواب په څرېډلي سرگامونه واخيستل، جوجويي پر اوږه کپناست، ورو يې وويل:

—هلکانو ته وگوره!

تواب سر پورته کړ، بې پرتوگه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه يې مچان بونگېدل،

بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی وراچاوه.

جوجو وويل:

اوس پوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ورو لوېد:

زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلي، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په

صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخنډل:

ا- گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه. زه دوي، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي،

خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وويل:

شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو

ته يې پر پاڅه سرک د روان موټر له ښيښو ور کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير

را اخيستی چې په اوبانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راتلی سترې (اه)

نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی وراوښتی، د هغې د تندې

مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي ليدلي.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

شرط ترم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي پرستن هواره کړي، تر سهاره به يې

سپر مې ټينگې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی

د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووايي چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د

پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپر مو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له

ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ورو لگوله:

پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

څه وکړي؟

ښه پوښتنه ده. په اوبو پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته

بايد د واقعيت په سترگه وگوري، د هغې کوچۍ سرې سترگې دې وليکي چې په لنډو څو څو اور

بلوي او سږي يې له لوگي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

لري. هغه بي پر توگه ماشوم دي ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنگېږي او له مکتبه محروم دي. د هغو کوچيانو ستونزې دي وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ورتباه کړه. تواب غلي و.

جوڳو وويل:

— راته ووايه چې گټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جوڳو وويل:

— واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ورواړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالداري غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلي وي.

د تواب شونډې و خوځېدې:

— مکتب را ورسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

— يوازي تفدانی پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوي تفدانی يې پر هوار گېلم کېښودې.

ملک وويل:

— ښه ځای دی، هوا چلېږي.

خپلی يې وايستې، پر رنگارنگ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښي بالښت ته

يې ډډه ووهله، ويې ويل:

— د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بېرته ځواب ورکړ:

— کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډی په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډی نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

— ناوخته شول.

کلیوال غلي وو.
ملک وویل:

توابه زويه! د جومات بام ته ورو خپڙه!

تواب پر خټينو زينو و خوت. شمال لور ته يې وکتل، د بنسته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېر يې کور
کړ، لمړ يې سترگو ته سيخ شو، بنی لاس يې پر وروځو کېښود، په لور غږ يې وويل:

د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

يوه کلیوال خوله پورته ونيوله:

خو کسان دي؟

نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د گلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.

هماغه سړي ور غږ کړل:

خوک دي؟

ملک وخنډل:

ياره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنگه به يې

وپېژني!

نورو کلیوالو وخنډل.

تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ يې واپاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکی

ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت خانگې پر ناستو کسانو ورغلي وې، د شنو پانېو له چولو،

خیرني خولی او سپين پتکي ښکارېدل.

غرهاری شو، دوې ټيټې نړۍ هلیکو پترې راغلي، تکې تورې وې، د بنسته يې په مخه ورکړه، له

خپلو سيورو سره يو ځای تلې.

تواب ودرېد، چيغه يې کړه!

نور هم راغلل!

له لاندې يوه کلیوال په لور غږ وويل:

موټر دي؟

هو.

خو دانې؟

نه پوهېږم، په دورو کې نه ښکاري.

تو اب مخکې لار، په خېر يې د بستي ته وکتل، د مخکيني موټر بښينه برېښېدلې له، نور په دوړو کې پټول.

تو اب د بام پر دود کش مټ ولگاوه، يو دم شاته لار، له دود کشه سرې غومبسي راووتې. تو اب په منډه له بامه کښه شو. ملک وويل:

— چانه ودرته ويلى!

د تو اب شونډې و خو خېدې:

— بمبرې (غومبسي) وي.

کليوالو وخنډل.

— تو اب ويالى ته وروگر خېد، يوه لپه رڼې اوبه يې مخ ته وړ واچولې، اوږه يې درنه شوه.

جُوجُو وويل:

— څه خبره ده؟

تو اب په بېره شاوخوا وکتل، كليوال ليرې و:

— مرکه ده.

— هغه د چرگو پر سرد مري كيسه؟

— هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تو اب په پښو ودرېد، له تنگې کوخې درې موټره راووتل. دروازي خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېرې لونگې تړلې وې، ملک او كليوال مخکې ورغلل، غېرې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.

جُوجُو وويل:

— په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه بڼه ده.

تو اب غلى و.

جُوجُو وويل:

— نږدې نه ورځو؟

تو اب له توت سره ودرېد.

يوه كليوال وويل:

— وه هلکانو، هلى شاباس، دا ځاى ستاسو له پاره نه دى، ورشع، چاى راوړئ.

تو اب او څو نور هلکان ليرې شول.

جُوجُو وويل:

— غم مه كوه! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپكه شوه.

* * *

تواب كوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه كې څرېدلی سرناست و.

تواب وويل:

— څه وخت راغلي؟

ځواب يې وانه وړپد.

تواب، كمپله پر پښو وركش كړه، اوږد پرېوت.

جُوجُو وويل:

— دې ته نو انصاف نه شو ويلاي.

تواب كېناست.

جُوجُو وويل:

— اجب منطق، قتل وروړو كړ، په بدې كې يې خورلاړه.

تواب ورو وويل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه!

جُوجُو وخنډل:

نو تاسو په كومو خبرو پسې گرځئ! څه ته ارزښت وركوئ؟

يو دم يې بستري ته ورتوپ كړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

— دلته مې ځينې ياد دابنتونه ليكلې دي.

۱۵۴۴ كال، د تورستوري دولسمه

غلي شو، تواب ته يې وكتل، ويې ويل:

— ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ كال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد دابنت درته

لولم

تياره وه، پر پاخه سړك مې څو مورېكان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلي دانې يې ټولولې.

يوه مورېك ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې كړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

له مانبامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سرک پر غاړه خوڅر
دوکانونه ولاړول. غوږ مې ونيو، کړپا د پایې له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پایې يې
يو څه خلاصول.

د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ورو لگوله، سپي ټوپ کړل، ليرې
و درېد، په وار خطايې يې وويل:
_ فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولگاوه، سترگې يې پټې کړې.
ومي ويل:

_ دا سپي څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړمې يې وايست، په خوبولي غږ يې وويل؛
له خوبه مې مه باسه!
مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترگو وويل:

_ څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسيانې يې ولگولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د
لمر په واسطه يې بېټري چارجېدلې، د شپې به سلگونو گروپونو سپينه رڼا کوله، ټول بازار يې
روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهيسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه
درې، څلور شمسيانې او د هغوی بېټري خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله وليدل، کومندان يې
پيسې شمېرلې.

جو جو غلی شو، رڼا ته يې لاس ورووړ، ويې ويل:

_ بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري ديار لسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې ليکلی تحقيق سماوه چې يو لوی درې شو، په بېره د باندي ورغلم.
تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واوړېد، پورته وختم، څو وار خطا
هیلې مې ولېدې. يوې ته مې د درې يادونه وکړه، له وېرې يې زبون وهل شوی و، خو بلې راته
ووويل چې د پاخه سرک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوږه لانه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد،
پوخ پل ماته ملا پروت و.

ليري په ونو کې پانې و خو خېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې زېږې يې درلودې، يوه يې د موټر بېټرۍ په لاس کې نيولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سيم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تگ يې عادي شو، يو بل ته يې د پله د نږدو مبارکي ويله.

جُوجُو غلی شو. ورو يې وويل:

دې ته وايي وطن دوستي.

تو اب رها ته کتل.

جُوجُو وويل:

د تور ستوري خوار لسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هواري ټنډې مې نه دي ليدلې، په سمه خبره کې يې کاوړگه دی. دوی خدا نه پېژني. که يې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره يې خندلي دي. يو ماښام يوه جومات ته ور وگرځېد، لويان او ماشومان ناست ول، د يوه ماشوم باد پرې شو، ټولو و خندل، ډېر هومره چې سترگو يې اوبسکې وکړې، ماشوم ژړل، خود خدا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د يوه سپرې له ډېرې خدا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سپرې تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراگشت له پاره يوې کنډوالي ته ورغی، هوا يې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچا وديد، خوده ونه خندل، برعکس، قواره يې جدي ښکارېده.

بله ورځ يوه ښځه له خړې ولوېده، پرېنگه ونه ناستو کسانو له ډېرې خدا خپلو تشو ته لاسونه نيولي وو.

په هماغه مازيگر مې په يوه بل کلي کې ډله ځوانان وليدل، نږدې ورغلم، په يوه ليوڼي پورې يې پلاستيکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ يې ورته ويله، د خدا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پراخوره ولاړ خره هم خندل، خود هغه خدا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تو اب ته يې وکتل، ويې ويل:

کوم کار مو سم دی؟

تو اب و چې سترگې ورته نيولي وې.

جُوجُو وويل:

د خپلو ياد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

يوه ورځ يو څه ليري لارم، د وهل شويو ځنگلونو په اړه مې تحقيق كاوه. سوي او گيډر په مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځاي نه دي ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې كړې. د څپرې د يوه سپرېه نيالگي پر بناخ كېناستم، لاندي د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لگېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سريې لوڅ و، په منډه كې يې تور وپنسته يوې بلې خواته كېدل. يو ځاي ودرېده، شاته يې وكتل، لويې ډبرې ته يې ولي ولگول. نږدې ورغلم، لوڅو پنبو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅكې پرېښي ول، نجلی تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وپنسته پر سپين مخ راوستل، نجلی پر مخ لاس تېر كړ، خولا يې هم پر شونډو په پرته وينه كې څو تور وپنسته سربښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلی منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځاي پر ځاي ودرېده، ځنگلونه يې پر وړو تيرو ولگېدل، له وليو څخه يې وينو ډاره وكړه، رنګه شوه، څپرې ډبرې سرې شوې. شاوخوا مې وكتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپك درلود. نږدې راغلل، د ټوپك له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوي ته. مړه نجلی يې تر لاسو او پنبو ونيوله، څرو اوبو ته يې ور خوشي كړه. پسې ومې كتل، تريو څه ځايه روانو ځگونو تور وپنسته ورسره وړل، وروسته ډوب شول. په ځوانانو پسې تر كلي ورغلم. د نجلی مور بډې ورځې كولې، وپنسته يې شكول، كيسه مالومه شوه، د نجلی له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندي گران دی. جو جو غلی شو. تواب ته يې وكتل، ويې ويل: —ورونو يې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د گرانبت حق هم نه لري. تواب رډې سترگې ورته نيولې وې. جو جو وويل: —بله پاڼه به رااړوم. دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خدای مې دې ووهې که مې غلطه خبره كړې وي، په الله قسم كه مې پيسې بېرته درنه كړې...)). اه! دا خلک څومره پريوبل يې باوره دي. يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا كړه او كوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربیې. تنكي ځوانان يې په کنډوالو كې ناست وي او په غرويو (ورغويو) كې چرس میدوي. بس! سپرېه وړه، وربښمينه لونگی او د ژمي يو پسه لاندي يې ټول ژوند دی.

تر اوسه مڃي داسي څوڪ ونه ليد چي بل ته بي خيرو رسيدلي وي. برعڪس، د يو بل پنبني وهي، لوي د بنمن بي تر ٿولو نڙدي خپل (تريور) دي. تل په بدو پسي گرجي، ٽول فتواوي ورکوي، مڙ ڪڙه، وتره، اوبو ته بي و اچوه، هر يو بي سياستوال دي، له سهاره تر بنگا يوه پاچاهي رنگه ڪري او بله جوڙه، اه! دوي د خوشالي له پاره هڻخ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جوڙو غلي شو، تواب ته بي وڪتل، وي بي ويل:
 ڇه خبري مڃي وڪري؟

خرهاري بي واوربد..

جوڙو ڀرد بوال لاس تپر ڪر، رنبا ورکه شوه.

وي بي ويل:

ڇه بڻغمه خلڪ دي.

ورڪ شو.

* * *

غرمه وه، تواب د ڪچالو جويي ته اوبه ور پربنودې، پر پوله ورته ڪپناست، پزه بي ڪش شوه.
 جوڙو وويل:

دهقان مو زور دي، مرستي دي خوشاله ڪرم.

د تواب تندي تريو شو:

هغه ته بي خواب ورڪر!

ولي؟

پرون مڃي پلار د وڙو ڪندو بڻخايه ڪاوه، دهقان ته بي احوال ور ولڀڙه، خو هغه ويل چي ناروغه دي.

بيا؟

نيڪه ته غوسه ورغله، سڙي بي راوغونبت، ورياده بي ڪڙه چي نور بي په پتيو ڪي ونه ويني.

جوڙو وويل:

نو د ڪندو بڻخايه ڪول خود دهقان ڪار نه دي.

د تواب شونڊي و خوڻدي:

له دهقان سره بي په اوله ڪي ويلي و چي بڻگار به وڙي.

واضح بي ڪڙه!

دلتہ پر دھقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاگل ....

تو اب په بېړه ولاړ شو، بېل يې ورو واخيست، جوارو ته اوښتې اوبه يې وترلې.
جُوجُو وويل:

بېگا ډېر بې خوبه وي.

تو اب غلې و.

جُوجُو وويل:

بېگا ناوخته دهغې نجلۍ کور ته لارم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږي! ځان وژني.

تو اب په رډو سترگو ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

نجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالگه، مرچ، هرڅه تيت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې توري ليکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې يې رانجه گله و.

د مورک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوې غارت ته ورننوتم، يوه کوچنې مورک ژړل، په روڼ

پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور يې ترلکۍ ټينگ نيولې و.

ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خود مورک مور يودم چيغه کړه!
پام!

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

د مورک مور وويل:

زهردي.

لاس مې راټول کړ.

د مورک مور وويل:

په دې زهرو مورکان وژني، خاوند مې تېره مياشت همدا د غنمو رنگېدلې دانې وخورې، شېبه

وروسته يې په گېډه درد شو، سپين نس را واوښت.

په خبره کې يې ورو لوبدم.

نو دا زهر دلته څه کوي؟

د مورک مور وويل:

لومړی مې زوی ترلکۍ ونيسه.

هماغسې مې وکړل.

د مورک مورد باندې ووت، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.

د مورک مورد وچې ډوډۍ له يوې وړې توتې سره بېرته راغله.

کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې وراخيسته، کونج ته کرار پرېوت.

مور يې وويل:

— مازيگر مې د نجلی چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلی په چوتره کې ناسته

وه، په لنډو سپينو پاڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدل.

مور يې راغله، د نجلی سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوبنکې روانې شوې.

وروسته يې نجلی ولاړه کړه، دواړه کوتي ته ننوتل.

زړه مې بې طاقتنه شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انگر کې مې د نجلی پلار ولید، خپلې وړې

لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟

وړې نجلی په وار خطايي وويل چې له زانې سره کارېزه ته تللې وه، دواړو منگي ډک کړل، کور ته د

راتگ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور وليده، غوا يې اوبو ته وروستله، زانې ته يې وويل چې

په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اورې يې منگي ولوېد او د کور خواته يې منډه

راواخيسته.

د زانې پلار يوه شېبه ولاړو، بيا يې د ابدان خوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انگره د

باندې ووت.

کوتي ته ورغلم، زانه پر کت ناسته وه، سلگۍ يې وهلې.

مور يې په خواره خوله وويل:

— قسمت به دې همداسې و.

زانې يودم چيغې کړې:

— هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.

د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.

مورک غلی شو.

ومي ويل:

— ټوله کيسه راته ووايه.

مورک چيغه کړه!

— مه!

یو دم یې زوی له لکی ورکش کړ.
 ورومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
 د مورک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوی یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
 خو لا یې هم گردې وړې سترګې له غنمو نه اړولې.
 د مورک مور وویل:

تر ماخو ستنه دلته وم، د لوبو کرپا مې واوړېده، ورغلم، په سرای کې لاتین بل و، زانې ناولي
 لوبني پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاتین رڼا
 ښکارېدله.

وروسته یې ډک تشت پر بولي لوبني د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پیڅکې ته ور
 لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د مورکانو د زهر و پلاستیکي خلطه پر غولي
 کېښوده. کیناسته، د غنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه.

زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.
 ما یې غږ نه اوړېده، خو د نجلی شونډې خوځېدلې.

د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوبنکو وهلي و.

بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ورو وړ،
 ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
 ورغلم، پاکټ مې تر ژړی ونيو او غار ته مې راکش کړ.

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ویدېدل ښه نه دي.

د زوی زګېروی مې واوړېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم
 چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.

یو دم پیاوړې وکړنګېدې، ورغلم، زانې په زهر و پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې
 واړولې، پرېمینځلي لوبني یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او
 مالګې ډبلي یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.

بس، همدومره.

جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنگ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پانې ورو وکتل، په نرۍ
 لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.

سړي په لوړ غږ وویل:

نیکه دې په کور کې دی؟

تواب ورغبر کړل:
 _ هو! خيريت و؟
 _ د حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.
 _ کوم ستار؟
 سړي پر بايسکل پښه واړوله. په تگ کې يې وويل:
 _ د رنگ کاربزد کلي.
 تواب ودرېد، چيغه يې کړه!
 _ کومه يوه؟
 د سړي غبر د بايسکل د ټيم له ټکا سره گډ شو:
 _ هغه چې پروڼ يې په بدو کې ورکړه.
 جُوجُو وويل:
 _ اه!
 ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نيکه پر لاسونو اوبه وراچولې چې بدنې کړه شوه.
 نيکه چيغه کړه:
 _ روند يې، درې دې لنده کړه.
 تواب غلی و. تره ته يې وکتل، سترگې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه وراچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي يې تش کړ، اوبه يې درنه شوه.
 تواب په غوسه وويل:
 _ بدنې د ناستي ځای نه و.
 جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
 _ بيره لرم، بايد خبرې وکړو.
 تواب وويل:
 _ ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.
 له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غبراغی:
 _ له ځان سره مه بونگېره! سمه خبره وکه!

تو اب وار خطا شو:

ـخه! خه مې نه دې ويلې.

چو ترې ته ور وخوت، غلې كېناست.

نيكه چيغه كړه!

ـبلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه بنځينه وار خطا غږ راغې:

ـچای دم دی، يوازي پيالې مينځم.

چوپه چوپتيا شوه، د تناره له خونې د پيالو كړنگا راتله.

نيكه په غوسه وويل:

ـكم عقله نجلې! ځان يې زندي (غرغره) كړ، نه د دې دنيا شوه نه د هغې.

د تو اب غوږ و تخنېد، جُوجُو وويل:

ـورته ووايه چې دا دنيا خو تاسو ور خرابه كړه.

تو اب په غوسه وويل:

ـچوپ!

د تو اب پلار يو دم چيغه كړه!

ـخره!

سړي چپلكې ته لاس وروغځاوه، تو اب ټيټ شو، چپلكه پر يوه كوچني هلك ولگېده. هلك په

چيغو د اور خونې ته منډه واخيسته.

د تو اب پلار لاس وروغځاوه، تو اب يې له بنې پښې كڅ كړ، تو اب غبرگې څنگلې خپل مخ ته

ونيو لې، درنه خپېره يې غوږ ته سيخه شوه.

نيكه چيغه كړه!

ـمه! هلك دی.

د اور له خونې وار خطا بنځې راووتې.

د تو اب پلار شاته شو.

تو اب په ژرغوني غږ وويل:

ـپه كوران كه مې نيكه ته ويلي وي

تره يې چيغه كړه!

ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

تو اب منڊه و اخیسته، کوتی ته لار، په تیاره کپ غلی کپناست.
د جُوجُو خواشینی غریبی و اورید:

— وبنه!

تو اب و سونگېد.

جُوجُو وویل:

— مه ژاره، هسې هم خفه یم.

تو اب چیغه کره!

— دا وخت نو د پوښتنې و؟

جُوجُو وویل:

— نن شپه خم.

تو اب نیغ کپناست:

— ولې؟

— تحقیق مې خلاص شو.

— بیا به دې و وینم؟

— نه شم راتلای، دلته د خوشالی خبره نشته، تردې حایه د غر ماشین هم بڼه دی. خو تا زحمت راسره

و ایست. مننه.

جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب له وچو پانو د انگورو څو ژېړې دانې ورتولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکنونو پورې لایوه، نیمه وچه پانه باد وهله.
تواب چیغه کړه!

— اررې!!!

پسونه د باغ دروازي ته ورروان ول.

تواب له ځمکې یوه لویه لویه ورپورته کړه، لویه دروازي په زنگ وهلي اهن چادر ولگېده، پسونه بېرته راوگرځېدل. تواب کېناست، سړي وڅرېد، له ځمکې يې یو خلی ورپورته کړ، پر خاورو يې څو لیکې وایستې.

څنگ ته يې وکتل، یو دم يې چیغه کړه، تر پولې يې توپ واچاوه، ودرېد. ورمېر يې کور کړ، جُوجُو څرېدلی سرناست و.

تواب وویل:

— له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

— څه وخت راغلي؟

جُوجُو سرپورته کړ:

— نه اورم!

— څه وخت راغلي؟

جُوجُو په لور غږ وویل:

— غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنگ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترگه کې يې پخوانی ځلانده پاتې.

جُوجُو وویل:

— د ځمکې د کړې له څنگه تېرېدم، را په یاد شوي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

— کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، توخل يې. بیا مې د اور کوټه درپسي

وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

جو جو غلی شو، په نبي اوږده غوږ کې يې گوته ننه ايسته، لاس ته يې ټکان ورکړ، ويې ويل:
 _ په دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پانې، رنگارنگ
 مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تو اب وويل:

_ منی دی.

جو جو غوږ ور نږدې کړ.

تو اب چيغه کړه!

_ منی دی.

جو جو يو دم شاته شو، ويې ويل:

_ دو مره هم نه.

غلی کېناست. ويې ويل:

_ جزا يې را کړه.

تو اب په حيراني ور وکتل:

_ ولي؟

_ نه يې منله، ويل يې چې دا هر څه دروغ دي.

تو اب وويل:

_ څه؟

_ تحقيق يادوم، د منلو وړ نه ورته بنکارېده.

تو اب په حيراني ورته کتل:

جو جو وويل:

_ تحقيق مې معلم ته ورو سپاره، خوشاله وم، د بنو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا يې د مکتب

اداري ته ورو غوښتم. د مکتب مدير او معلمين په غوسه بنکارېدل. ټول په يوه خوله ول چې

تحقيق دروغ دی. حيران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو،

ويې ويل:

_ مدير صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سيدونکو يې سم ژوند

درلود، په مينه پوهېدل، له يو بل سره يې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې گران وو، غلا،

نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت يې بدياد او ه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه ليدل، لکه

جو جو چې ليکلي دي.

جو جو غلی شو، سربې وځړېد، وپې ویل:

د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.

د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په

درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانه جایزه ورپې.

پوپو راغی او په احترام ودرېد.

د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:

پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي،

نوزه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.

د مدیر شنه سترگه ورپېده.

د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ورواړاوه:

د جو جو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلې یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.

پوپو وویل:

داسې نه ده، زه د بنگله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستی د سړک په

لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلې دي،

په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجونې وې، مور به یې هر سهار وښته ور

چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ورواغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی

یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره

مخالف وي.

د اخلاقو معلم وویل:

جو جو لیکلې چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه، دروغ او غلا

پکې حاکمه ده.

پوپو یو دم وځنډل، غلی شو، بښنه یې وغوښته، وپې ویل:

د انو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وگرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له

یوبل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه

تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شربدلې

وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسې یې ځای ورپاکاوه،

وروسته یې تشناب ته یو وره او په خپلو لاسونو یې پرېمینه ځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې

ان یوه نری گونځه هم نه ښکارېدله.

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين كې ناروا دي، انسان مړ كه، خودروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:

د جُوجُو په تحقيق كې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې كوي.
پوپو وخنډل:

نه يې منم، ما د ډېرو خلكو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ) ټكې دى.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وكړه!

د قسمونو په اړه يې څه وايي؟

قسم خپل شخصيت ته تاوان گڼي، انسان په دې باور دى چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:

جُوجُو وايي چې د ځمكې خلك په خپل سريو بل وژني؟

نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوى محكمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوك پرېكړه كوي،
خو پرېكړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق كوي، شاهدان غوښتل كېږي او كه يو څوك مجرم وپېژندل
شي، د هغه جرم ته په كتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملكونو كې تحقيق وكړ، خوار او غريب،
ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.

يوه ورځ مې يو ځاى د انسانانو گڼه گڼه وليمه، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټايرلاندي وه. مور
يې بدې ورځې كولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغى، د نجلۍ مړى يې
يووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله وروان شو.

د اخلاقو استاد وويل:

د ځمكې خلك له حيواناتو سره څنگه رويه كوي؟

اه! پوښتنه يې مه كوه. هېڅوك حق نه لري چې كوم حيوان ته ضرر ورسوي، ښكار بند دى. ان
په ډېرو سيمو كې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راگرځولې دي. انسانان وېره لري چې
موټر يې ونه وهي. دوى له حيواناتو سره مينه لري، خوراك وركوي او ډاكتيران يې ورته ټاكلي دي.
دوى په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلك د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله
ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره كېږي.

د اخلاقو معلم وويل:

خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دى چې ته يې وايي؟

پوپو ما ته وكتل.

د اخلاقو معلم وويل:

—يوه وروستی پوښتنه جُوجُو ادعالي چي انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پايي... له مينځه وړي! انسانان په وطن پالنه کي څنگه دي؟
د پوپو سترگه وځلېده:

—زه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کي مې يو ماشوم وليد، خپل بيرغ ورسره و. منډي يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنگون يې ويني و، خوده په خاړو سپېره شوی بيرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کي يې برخه واخلي. ما په ځمکه کي داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه يې د ښښو په څېر ځلېدل. په دوی کي هغه څوک د احترام وړ دی چی خپل وطن ته گټور وي.

پوپو غلی شو، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

—نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کي يوازي وطن دوستي ولېده. جُوجُو شايد کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وويل:

—تلی شي.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پانې يوه وړه ټوټه خولی ته واچوله. يوه شېبه غلی و، وروسته يې سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:

—جُوجُو په دې ستوري کي لومړنی کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو بايد سخته جزا وويني. دی

تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غړپه ماشين کي واچوی. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په ياد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقيق د سپينولو له پاره مې اجازه وغوښته،

سفینې ته لارم او له هغه ځايه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورو لېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترگو په رپ کي ورو رساوه، مدير او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاريخ استاد پردېوال لاس تېر کړ، خره کلا راغله. ويې ويل:

—دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالی مې وويل:

—د تحقيق په وخت کي مې واخيست.

استاد د يوي ماشومي عكس راوست چې په خاورو کې ناسته وه، بېر وښته يې درلودل او په غاړه يې خو ژېر پيازا راڅرېدل.
استاد وويل:

دا؟

ځواب مې ورکړ:

د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

استاد يوه بل عكس ته اشاره وکړه. په عكس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي يې سره جنگول، د سپيو خولي او غاړې په وينو کې سرې وې.

ومې ويل:

د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

بل عكس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوگ نه درلود، مچان پرې بونېدل.
استاد څو نور عكسونه هم واپول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډی، جنگ و، شاته يې ښځو خوشايي تپل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدیر وويل:

بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وگراوه، شنه سترگه يې وځلېده، ورو يې وويل:

ټول دروغ دي.

په خبره کې يې ورو لوبدم.

تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟

مدیر چيغه کړه!

ادب.

غلی شوم.

د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لارم چې ته يې اوس د تگ ادعا لري. هماغه وخت لادې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترگه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

—رښتيا ووايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
 دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دې پال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له
 تپوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
 —اوس نومه ووايه چې درې سوو کاله مخکې، موټر هم ول.
 د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخنډل:
 —کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لري.
 يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
 —مدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او ډنگ دېوالونه دي. خاورې، څر کورونه، په خاورو کې بې
 پرتوگه ناست خيرون ډنگر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سربېس گرد گرد خوشايي... ټول هغه
 څه دي چې ما درې سوو کاله مخکې ليدلې وو، دا يې بله گناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوو
 کاله مخکې عکس کې گډه کړی دی.
 مدير ولاړ شو:
 —پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشين کې اېښودل.
 چيغه مې کړه!
 —نه يې منم!
 د ستوري پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترگه يې را واپوله، ورو يې وويل:
 —اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
 ومې ويل:
 —خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
 د ستورو پيژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د
 هسکو تعمیرونو ښيښې څلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
 استاد وويل:
 —دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.
 بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو گلانو په مينځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال
 خوړ، له رنگه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
 بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې
 موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پتلی او تور سپرکونه، د طیارو او کمپیوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماره خلک، شنه او پرېوللي ځنگلونه، د خلکو په مینځ کې کرارې هوسی... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره یې فرق درلود.

ومي ويل:

— تا يوازي اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخنډل:

— اه گرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې بڼې یوه بېر سري لیوني ته په کاشوغه

کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

— دا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو بڼه

دي، خوار به وي، خو په لیوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

یو بل عکس یې راووست:

استاد وويل:

— دلته یو خوار پوند بودا بنکاري، تر سرکه نه شوای تېرېدای، تر څنگ ولاړ سړی یې میلیونردی،

د کیمیاوي سړي کارخانه لري، له خپل موټره ځکه رابنکته شوی چې بودا تر سرک واړوي.

بل عکس راغی:

— دلته گڼه گونډه ده، په سلگونو بېوزله خلک د خپل بنار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې

گران دی.

مدیر چیغه کړه!

— بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره

ساده خلک نشته لکه جو جو چې په تحقیق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته یې وکتل، ورو یې وويل:

— په خوارو او غریبو، دواړو کې مې نیمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.

جو جو غلی شو. تواب ته یې وکتل و یې ويل:

— د غېرد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر

ته یې خواست وکړ چې زوی ته مې یو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ویې منله، اوس یې له

سره په تحقیق پسې رالېږلی يم.

تو اب په خبره کې ور ولويد:
_ دلته تحقيق کوي؟
جُوجُو و خندل:
_ اه گرانه! بيا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای

د لراوډر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوډر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوډر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

